

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET GESTOORDE HUWELIJSFEEST

N° 2540

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het gestoorde huwelijksfeest

HOOFDSTUK I.

PROFESSOR NICHOLSON HOUDT KRIJGSRAAD

Omstreeks één uur in de nacht zat, in de kamer van een oud huis in de Oxfordstreet, in Londen, een man aan zijn schrijftafel, verdiept in de lectuur van een in perkament gebonden boek, dat blijkbaar zeer oud was.

De kamer was groot en somber, hetgeen voornamelijk was toe te schrijven aan het donkere behang, de donker-groene gordijnen voor de ramen en de deuren, die het vertrek van een andere kamer scheidde, en doordat er slechts

één enkele lamp brandde, die op het grote schrijfbureau stond.

Tegen een der wanden stond een grote boekenkast, die bijna de gehele muur besloeg en waarvan de bovenzijde niet ver van de zoldering verwijderd was, zodat men een trapleer op kleine wielen moest gebruiken om bij de bovenste planken te kunnen komen.

In de ouderwetse haard brandden enige houtblokken, die een rossig licht verspreidden over het tijgervel dat

voor de haard lag.

Nu en dan hief de man het hoofd een ogenblik op, en dan scheen het licht van de lamp in twee groenige, diep liggende ogen, die bijna geheel schuill gingen onder de zware wenkbrauwen.

De man aan de schrijftafel, die in de oude foliant zat te lezen, was professor Nicholson, de opvolger van professor Shydrift, die bij zijn leven de koning der misdadigers werd genoemd en die de dood had gevonden als gevolg van een strijd met Lord Lister, de Grote Onbekende.

Het was enige maanden geleden sedert professor Nicholson de nalatenschap van zijn voorganger had aanvaard en het onbetwiste bevel voerde over het Genootschap van de Gouden Sleutel, in welke bond bijna alle grote internationale dievenbenden georganiseerd waren.

Nicholson wilde juist een bladzijde van de grote foliant omslaan, toen er zacht op de deur werd geklopt.

— Zijt gij het, Kate? vroeg hij, terwijl hij het boek dichtklapte.

— Ja, meester, klonk een schorre stem achter de gesloten deur.

— Kom binnen.

De deur werd geopend en een afzich- telijk oud wijf, zoals kleine kinderen het zich in een benauwde droom zouden kunnen voorstellen, trad het vertrek binnen. Het was de werkster, die men beter een slavin zou kunnen noemen, van professor Shydrift, die als een oud meubelstuk, aan de opvolger was overgedaan. De Koning der Misdadigers had wel geweten wat hij deed, want die vrouw was even trouw als een hond en zou voor haar meester door het vuur zijn gegaan.

— Zijn zij er al? vroeg Nicholson.

— Zij zijn zoëven gekomen, meester.

— Laat hen dan binnen komen. De nodige voorzichtigheidsmaatregelen zijn toch genomen.

— Wees gerust, meester, men zal mij niet gemakkelijk om de tuin leiden. Ik ken de leiders goed, daar ik ze vroeger herhaaldelijk nier heb gezien.

— Zijn zij door de geheime tuindeur binnengekomen?

— Ja, meester.

— Ga dan, en zeg dat ik hen wacht. Het oude wijf verliet het vertrek en Nicholson bleef weer alleen.

Enige ogenblikken later werd op eigenaardige wijze op de deur geklopt.

Professor Nicholson stond op, nam een elektrische zaklantaarn ter hand, sloop op de punten van zijn voeten naar de deur, opende een klein luikje, dat bijna onzichtbaar in het midden van het bovenste paneel was aangebracht en liet het schelle licht van de lantaarn op het gelaat schijnen van de mannen die in de gang stonden.

Aanstonds sloot hij het luikje weer, opende de deur en zei:

— Kom binnen. Jullie zult het mij wel niet euvel duiden, dat ik enige voorzorgsmaatregelen neem. Ik heb er reden toe.

— Gij hebt gelijk, meester, wij zouden in uw plaats hetzelfde doen, zei een van de vier mannen, die nu het vertrek waren binnengetreten en waarvan de laatste de deur zorgvuldig achter zich gesloten had.

De vier personen, die zoëven het studeervertrek van professor Nicholson waren binnengetreten, waren de leiders van de vier voornaamste misdadigersbenden in Londen. Zij alleen hadden het recht de Meester van aangezicht tot aangezicht te zien, zonder dat zijn gelaat door een roodzijden masker bedekt was. Zij waren keurig gekleed en wie hen zo gezien had, zou bezwaarlijk hebben kunnen geloven, dat zij de aanvoerders waren van de Bende der Raven, de Bende van de Koperen Driehoek, van de Gouden Ponjaard en van de Wolven, dat wil zeggen van de vier meest beruchte misdadigersbenden in geheel Engeland, waarvan de leden voor geen enkel misdrijf, hoe vreselijk ook terugschrokken.

De vier bendehoofden waren zwijgend blijven staan, met de hoed in de hand en wachtende tot de Meester hen zou aanspreken.

Nicholson wierp hen, een voor een, een doordringende blik toe en wees

hun toen met een gebaar enige stoelen aan.

Toen allen gezeten waren, liet hij zich achterover in zijn bureaustoel vallen, plaatste de vingertoppen tegen elkander en begon met gedempte stem:

— Ik heb jullie hier laten komen, omdat het noodzakelijk is, dat wij een kleine krijgsraad houden. Het is voor jullie geen geheim, dat het avontuur van de Gouden Spin voor ons is afgelopen op een wijze, die schande brengt over de naam van het genootschap van de Gouden Sleutel. Het bloed stijgt mij naar het hoofd als ik er aan denk, maar wij moeten erkennen, dat John Raffles ons bij die gelegenheid de baas is geweest. Zelf heb ik er nauwelijks het leven afgebracht. Nog ben ik niet geheel en al van mijn wonden genezen. Wij staan nog niet lang met elkander in verbinding, maar jullie zult toch wel reeds begrepen hebben, dat professor Nicholson een belediging, die men hem aandoet, niet zo licht vergeet en nog veel minder het feit, dat men hem een dolk tussen de ribben heeft gestoken en hem daarna in het water heeft gegooid, waaruit hij slechts met grote moeite door zijn metgezellen is gered.

— Wij kennen de omstandigheden van dit droevige voorval, Meester, zei de aanvoerder van de Bende der Raven, Peter Blackfoot genaamd, en wij kunnen ons zeer goed begrijpen, dat ge u verlangt te wreken.

— Het is niet alleen wraak, die mij drijft, Blackfoot, maar het is ook zelfverdediging. John Raffles is onze bitterste vijand, en zo lang hij leeft zal ik geen gerust ogenblik hebben. Hij heeft reeds tal van onze plannen gedwarsboomd; hij heeft dozijnen van onze beste mannen levenslang in de gevangenis geholpen, hij heeft er een aantal gedood en nog veel meer zijn er

door zijn toedoen voor jaren gestraft. En dat niet alleen, hij heeft reeds gedurende de korte tijd van mijn optreden als leider, een paar ondernemingen welke ik met grote zorg op touw had gezet, doen mislukken, en zelfs in enkele gevallen zich de vruchten daarvan toegeëigend. Mijn eigenliefde wordt hierdoor ten zeerste gekwetst, en het is mij slechts een zwakke troost, dat zelfs professor Shydrift in deze man zijns gelijke heeft moeten zien en enige malen, het is vreselijk dat ik het moet zeggen, het onderspit tegenover hem heeft gedolven.

De stem van professor Nicholson klonk dof, toen hij vervolgde:

— Ik heb mij zelf een dure eed gezworen, dat dit zo niet langer kan voortgaan. Die man moet onschadelijk gemaakt worden, koste wat het kost. En ik reken op jullie om mij daarbij behulpzaam te zijn. Ik weet wel, dat het zeer moeilijk zal zijn, want wij zijn het spoor van John Raffles, die over ongehoorde hulpbronnen beschikt, weer geheel en al bijster geraakt. Maar toch koester ik de hoop, dat het ons zal lukken, dat spoor weer te vinden.

Professor Nicholson stond onverwacht op. Met de handen op de rug liep de Meester enige malen het vertrek op en neer, met gebogen hoofd en nu en dan enige onverstaanbare woorden mompelend.

Toen bleef hij staan voor het vuur, schopte tegen de houtblokken, zodat de vonken in het rond vlogen en raadpleegde zijn horloge.

— Over een kwartier verwacht ik Ise Duncan. Zij moet ons enige inlichtingen geven, welke ik nodig heb om ons plan te kunnen uitwerken. En nu wens ik van jullie te vernemen, wat gij mij te raden hebt.

HOOFDSTUK II.

ILSE DUNCAN GEEFT INLICHTINGEN

De vijf mannen hadden een kwartier met elkander beraadslaagd, toen er opnieuw op de deur werd geklopt.

Na weer dezelfde voorzorgsmaatregelen te hebben genomen, opende Nicholson de deur en liet een jonge vrouw binnen met een weelderige haardos, en, wat men zelden bij zwart haar ziet, grote blauwe ogen.

Dat meisje was Ilse Duncan, het enige vrouwelijke bendelid, aan wie het ooit veroorloofd was de Meester met onbedekt gelaat, te aanschouwen, een voorrecht, dat zij te danken had aan haar buitengewone sluwheid, haar karakter, dat voor geen misdaad terugdeinsde en het feit, dat zij de minnares was van de aanvoerder ener dievenbende uit Manchester, die tijdelijk te Londen vertoefde.

Zij knikte de vier bendevoerden vluchtig toe en stak daarna Nicholson onbeschroomd de hand toe.

De Meester wees haar een stoel aan

en viel als het ware met de deur in huis, door direct te zegen:

— Ilse Duncan, ik heb u hier laten komen, omdat gij ons wellicht van nut kunt zijn bij het bedenken van een plan om John Raffles onschadelijk te maken.

— Ik hoop, dat ik u van dienst kan zijn, Meester, zei zij.

— Wij hebben u, zoals gij u zult herinneren, niet lang geleden de taak opgedragen, de rol te spelen van een jong meisje, Lizzy Barrister geheten, die dertien jaren geleden door zigeuners ontvoerd was en door iemand tot zich was genomen. Wij ontdekten dat haar ware ouders Sanderson heetten en zeer vermogend waren. Als alles goed was gegaan, dan zouden wij nu enkele duizenden ponden rijker zijn. Maar slechts enige dagen voor dat gij uw plan voor onze onderneming hadt kunnen ten uitvoer brengen, heeft de man, die zich Lord William Aberdeen

noemt, zich met de zaak bemoeit. Die man schijnt zich wel eens meer op te werpen als beschermer der verdrukten en misdeelden en heeft ons gehele plan in duigen doen vallen door Lizzy Barrister, die gij zo uitstekend vervangen hadt, uit haar gevangenschap te bevrijden en in de armen van haar ouders te voeren, zodat u niets anders overbleef dan het hazenpad te kiezen, beroofd van alle sieraden, welke gij uw gewaande ouders reeds hadt weten af te bedelen. Ik maak u daar volstrekt geen verwijt van; gij hebt uw rol voortreffelijk gespeeld. De omstandigheden waren destijds sterker dan wij.

De jonge misdadigster knikte bevestigend, zonder iets te zeggen. Zij had de tanden in de lippen gedrukt bij de herinnering aan de smaad, welke zij had moeten verduren.

— Ik ben er echter zeker van, zo vervolgde professor Nicholson, dat Lord William Aberdeen dit niet alles zelf heeft gedaan. Ik geloof veeleer, dat John Raffles op de hem eigen geheimzinnige wijze de edelman zijn diensten heeft aangeboden en het voornaamste werk heeft gedaan. Gij zult nu wel begrijpen, waarom ik u verzocht heb hier te komen.

— Om u de waarheid te zeggen, neen, Meester, ik begrijp het niet. Het is mogelijk, dat John Raffles hier de hand in het spel heeft gehad, maar dan heb ik hem zeker niet gezien. De man, die met Lizzy Sanderson, zo plotseling in de salon van het huis verscheen, was wel degelijk Lord William Aberdeen, al droeg hij oude en versleten kleren. Want met die titel werd hij door allen aangesproken.

— Dat is zeer merkwaardig. Doch laat ik niet afdwalen. Over wat mij bezighoudt zullen wij later nog wel eens spreken. De hoofdzaak is de vraag of gij van Raffles zelf niets ontdekt hebt.

— Geen spoor, Meester.

— Maar kunt gij mij dan niets aan de hand doen, waardoor ik weer van aangezicht tot aangezicht tegenover die ellendige Raffles zal komen te staan?

— Daar moet ik eens over nadenken, Meester.

Ilse Duncan liet zich in een gemakkelijke stoel vallen, sloeg de benen over elkaar, en verzonk in gedachten. Enige minuten werd er in het grote, sombere vertrek niets vernomen tot Ilse Duncan overeind ging zitten. Haar ogen schitterden en er vertoonde zich een blos op haar wangen.

— Ik geloof, dat ik iets gevonden heb, Meester, riep zij uit.

— Laat eens horen.

— Ik heb u zoëven gezegd, dat Lizzy Sanderson, die zo eensklaps rijk is geworden, en Dick Sheppard, die toch maar een eenvoudig electro-technicus was, op dezelfde fabriek waar zij werkte, voor het lot haar in de armen van haar rijke ouders had gevoerd, zich met elkander verloofd hebben.

— Hadden haar ouders daar niets op tegen?

— Volstrekt niets. De oude Sanderson is van zeer vooruitstrevende denkbeelden. Hij zei: als mijn dochter, die jongeman toch nog wil hebben, dan pleit dat voor hem. En ik acht het in hem zeer hoog, dat hij aanvankelijk zijn woord aan het meisje heeft willen teruggeven, omdat hij vreesde niet langer een waardige partij voor haar te zijn. En daarmee was de zaak beklonken. Daarbij bleef het echter niet. Die jongelieden kenden elkander reeds geruime tijd en ik heb vernomen, dat zij over veertien dagen in het huwelijk zullen treden. De kaarten zullen morgen verzonden worden.

De vijf mannen hadden aandachtig geluisterd, maar Nicholson scheen de enige te zijn, die aanstonds had begrepen, welk sluw plan de jonge vrouw had bedacht.

— Ga voort, zei hij, terwijl zijn groene ogen een donkerder tint verkregen. Ik geloof, dat ik weet wat je door het hoofd speelt, Ilse.

— De jongelieden gaan trouwen. Welnu, gij zendt hen iedere dag een waarschuwing, waarin gij de aanstaande bruidegom of de bruid, of alle twee, aanraadt op een bepaalde dag ergens een zekere som gelds te deponeren. Als John Raffles inderdaad in deze zaak de hand heeft gehad, zoals gij denkt,

al is het dan ook langs een omweg, dan zal hem dit ongetwijfeld ter ore komen. Hij zal zich, gehoor gevend aan zijn zogenaamde edele inborst natuurlijk met de zaak willen bemoeien, en als wij oren en ogen goed openzetten, dan kan het niet missen of wij zullen vroeg of laat tegenover hem komen te staan.

— Een uitstekende vondst, meisje, riep professor Nicholson uit. Ik wist wel, dat het op zo iets zou uitdraaien. Het mes snijdt zo aan twee kanten. Als Raffles ditmaal niet goed oplet, zullen wij dat geld wel weten los te krijgen. Wij zullen op die manier onze schade, welke wij door Lord Aberdeen geleden hebben, kunnen inhalen, wij zullen ons kunnen wreken over onze nederlaag, en wat voor mij het voornaamste is, wij zullen op die manier John Raffles wel in handen krijgen. Als gij gelijk hebt dat hij inderdaad iets uitstaande had met de bevrijding van Lizzy Sanderson, dan zal hij zeker niet nalaten een oogje in het zeil te houden en al gauw op de hoogte zijn van het zenden van onze dreigbrieven.

— Gij gaat dus op mijn voorstel in?

— Zonder de minste twijfel, antwoordde Nicholson.

Daarop wendde hij zich tot Peter Blackfoot en vervolgde:

— De biezonderheden laat ik natuurlijk aan jullie over. Zorg dat er zeer spoedig een aanvang wordt gemaakt met het zenden van de brieven, maar richt het zo in, dat wij ons niet in de vingers kunnen snijden. Noem bijvoorbeeld geen vaste plaats of uur waar het geld moet worden gedeponereerd, want dan bestaat er veel kans, dat de politie er op af wordt gestuurd met alle

gevolgen van dien, zoals al eens meer is gebeurd. Kortom, bega geen domheden.

— Dat kunt gij aan ons overlaten, Meester. Ik verzeker u, dat alles goed zal worden geregeld.

— Welnu, dan hebben wij voorlopig niets meer te doen, hernam Nicholson. Ga nu heen. Ik moet bijtijds gaan slapen, want morgenochtend moet ik vroeg op om te Leeds een lezing te gaan houden over een natuurkundig onderwerp: De zeden bij de Papoea's.

— Inderdaad, Meester, zei Blackfoot glimlachend, ik moet erkennen, dat dit onderwerp mij niet veel zegt; misschien voelt Ilse Duncan er wel wat voor?

— Moet dat soms een grap verbeelden, Blackfoot? vroeg de jonge vrouw, terwijl zij dreigend een paar stappen naar de chef van de Bende der Raven deed.

— Wel neen, m'n lieve kind, hoe kom je er bij, zei Blackfoot haastig. Ik zou niet gaarne gekheid willen maken over zulke tedere onderwerpen.

— Genoeg, beval professor Nicholson kortaf. Als gij twistgesprekken wilt houden, kunt gij daar een andere plek voor uitkiezen dan het studeervertrek van uw meester.

De vier bendehoofden stonden op. Met een zwiigende buiging namen zij afscheid van de Meester. Ilse Duncan sloot de stoet.

— Zijt gij tevreden over mij, Meester? vroeg zij met een grijnslachje.

— Méér dan tevreden, Ilse, zei Nicholson eveneens met een grijnslach. Gij zijt een duivelin en dat is het beste compliment dat ik je kan maken.

HOOFDSTUK III.

DE DREIGBRIEF

Hoofdinspecteur Phileas Baxter zat aan zijn grote schrijftafel in zijn werkkamer van Scotland Yard. Zijn opgezet, pafferig gelaat, omringd door een blonde baard, glom van inspanning en opwinding.

Hij had een geweldig grote sigaar tussen de dikke lippen, waarop hij zonder ophouden zo zwaar zoog, dat er telkens twee diepe kuilen in zijn wangen vielen, en toch was dit totaal overbodig, want de sigaar was nog in het geheel niet aangestoken geweest.

In een hoek van het vertrek, schuin tegenover de hoofdinspecteur zat diens secretaris Marholm, een magere oude man met een vossengezicht, waarin twee schrandere, lichtbruine ogen flikkerden. Deze was zoals gewoonlijk bezig met het overschrijven van een aantal rapporten en arresten, en scheen zich al zeer weinig aan te trekken van de bijkbare opwinding waarin zijn chef verkeerde.

Hoofdinspecteur Baxter had juist de ochtendbladen ontvangen, na zijn brieven te hebben geopend, en de lectuur daarvan scheen zijn humeur onaangenaam te prikkelen. Hij wierp de bladen mopperend een voor een neer, stond op, stak de handen in de zakken en wandelde naar het raam, vanwaar hij een groot gedeelte van het Victoria Embankment kon overzien. Er werd op de deur geklopt, hetgeen hem deed omzien.

— Wat is er? vroeg hij bars.

— Er wordt geklopt, hoofdinspecteur, zei Marholm.

— Dat hoor ik ook wel, domkop, mompelde de hoofdinspecteur voor zich heen. Ik vraag alleen wat het betekent.

— Dat er iemand verlangt binnen te worden gelaten, hoofdinspecteur.

De hoofdinspecteur wierp zijn ondergeschikte een woedende blik toe, maar had niet de tijd nog een opmerking te maken, want de deur ging open en een

agent van politie, die blijkbaar zijn geduld had verloren, of meende dat de chef niet in het vertrek aanwezig was, trad binnen.

Hij droeg een stapel paperassen onder de arm, salueerde, en legde de documenten op de vloeiligger, die een deel van de schrijftafel bedekte.

— De rapporten van hedenochtend, chef, zei hij.

— Het is goed, bromde Baxter.

De agent draaide zich op zijn hielen om en verliet het vertrek.

Baxter kwam voor de tafel staan, rolde zijn sigaar van de ene mondhoek naar de andere en keek op het stapeltje rapporten neer, alsof hij met zich zelf te rade ging, of hij ze zou inzien of niet. Hij plofte met een diepe zucht in zijn gemakkelijke bureaustoel neer, een voortreffelijk meubel om er een dutje in te doen, zoals Marholm reeds meermalen had kunnen waarnemen, en sloeg aarzelend de bladen van het rapport om. Hij was nauwelijks begonnen met lezen of hij slaakte een soort jammerkreet en liet zich achterover in zijn stoel vallen.

— Is er iets niet in orde, hoofdinspecteur? vroeg Marholm, terwijl hij over zijn bril heen naar zijn chef staarde.

— Alweer, alweer, kreunde Baxter, terwijl hij een zakdoek uit zijn zak haalde en zich het voorhoofd afwiste.

— Wat is er alweer, hoofdinspecteur? vroeg Marholm nieuwsgierig.

— Alweer een brief van die ellendeling, Marholm, kreunde de hoofdinspecteur. Zij zullen er mij de dood nog mee aandoen.

— Wilt gij zeggen, dat er al wéér een dreigbrief ten huize van Mr. Sanderson is bezorgd? vroeg Marholm.

— Zo is het. Luister, dan zal ik je de brief voorlezen, die volgens het politierapport gisteravond met de laatste post daar werd bezorgd.

Baxter nam het vel papier op en las met zwakke stem, alsof hij een doodsbericht van een geliefde bloedverwant voorlas:

Nog twaalf dagen. Breng het geld op de plek, welke wij u aanweisen.

Gij hebt gisteren en eergisteren niet aan ons bevel voldaan. Wij verhogen dus het bedrag van tienduizend tot twaalfduizend pond. Denk aan de dag van uw huwelijk.

De Raven.

— Het is een zeer ernstige zaak, ernstiger dan wij nu nog kunnen voorzien. Die bandieten menen het.

— Natuurlijk menen zij het, barstte Baxter uit. Die lui zijn tot alles in staat.

De deur ging open en James Sullivan een der beste detectives van Scotland Yard, trad het vertrek binnen. Het geelaat van de krachtig gebouwde, nog jeugdige politieinspecteur stond ernstig. Hij groette Baxter, knikte Marholm toe en zei:

— Gij hebt natuurlijk het politierapport gelezen, chef?

— Dat wil zeggen, Sullivan, ik ben niet verder gekomen dan de zaak Sanderson.

— Gij weet dus, dat er gisteravond met de laatste post opnieuw een dreigbrief bezorgd is?

— Ik nam er zoëven kennis van.

— Welnu, ik kom juist van het huis van Mr. Sanderson. Men verkeert daar in grote ongerustheid. De heer des huizes wilde reeds besluiten, het geld maar liever te betalen, maar zijn pas teruggevonden dochter, miss Lizzy, en haar aanstaande echtgenoot Dick Sheppard verzetten er zich krachtig tegen. Zij verklaren, dat het hun zaak is, en dat zij er niet aan denken, ook maar een penny aan de bandieten te betalen.

— En wat was uw oordeel, Sullivan?

— Ik heb de jongelieden volkomen in het gelijk gesteld, chef, antwoordde Sullivan kalm. Het is al te dwaas, een som van niet minder dan twaalfduizend pond sterling aan die bandieten te betalen, en zich door hen te laten bang maken.

— Maar zij zullen het niet bij dreigementen laten! riep Baxter uit.

— Dan zullen wij onze maatregelen weten te nemen. Het besluit van miss Lizzy staat onherroepelijk vast. Zij is een zeer standvastig meisje met een zelfstandig karakter en een vaste wil,

en wat zij niet wil, dat doet zij ook niet.

— Maar, als wij eens probeerden een hinderlaag te leggen, als wij eens dertig of veertig politieagenten op de bandieten afzonden, riep Baxter driftig uit.

— Dat zou al bitter weinig helpen, chef, zei hij. Wij hebben niet met beginnelingen of amateurs maar met zeer sluwe bandieten te doen, die hun maatregelen goed hebben genomen. Als Sanderson het losgeld inderdaad wilde betalen, dan zouden de afpersers het ook in handen krijgen, zonder dat wij er iets aan kunnen doen, dat verzeker ik u.

— Wat moeten wij dan doen?

— Niets anders en niets meer dan goed opletten en waakzaam zijn, chef, antwoordde de jonge detective.

— Weet gij, dat de bladen zich vrolijk over ons maken, en onbeschaamde kritiek op ons uitoefenen?

— Dat weet ik, chef, zei hij, en ik weet ook, dat zij ongelijk hebben. De beste stuurlui staan aan wal, en ik troost mij met de gedachte, dat wij onze plicht zo goed wij kunnen vervullen.

— Alles goed en wel, maar het zou beter zijn, als wij de schrijvers van de dreigbrieven achter slot en grendel hadden. Heel Londen spreekt er over. Ik kan niet op de Windsor Club komen of men doet mij allerlei vragen, die niet vrij zijn van ironie.

— Wie het laatst lacht, lacht het best, chef.

— Dat is mogelijk, maar ik vrees, dat wij de laatsten niet zullen zijn. Gij hebt zeker reeds overal nasporingen gedaan?

— Dat spreekt vanzelf. Tot dusverre echter zonder resultaat. Het ware heel wat beter geweest, als de zaak geheim zou zijn gehouden en de oude mevrouw Sanderson niet aanstonds over die brieven was gaan praten. Ik mocht het nota bene het eerst vernemen uit de dagbladen en vervolgens uit de mond van Lord William Aberdeen, de vicevoorzitter van de Windsor Club, die zulk een voorname rol heeft gespeeld bij de bevrijding van miss Lizzy San-

derson.

— Ge hebt gelijk, Sullivan, als men de zaak niet aanstonds aan de grote klok had gehangen, dan zou dat het onderzoek van de politie aanzienlijk vergemakkelijkt hebben.

— Wij kunnen nu niet anders doen, chef, dan onze waakzaamheid verdubbelen, en oren en ogen wijd open zetten. Ik heb alle postkantoren instructies gegeven, de brieven aan schriftkundigen ter onderzoek in handen te stellen, het papier te laten onderzoeken en de inkt. Misschien komen wij aldus wat nader tot een oplossing.

... ..
Terwijl dit gesprek plaats vond, zaten John Raffles en Charles Brand in de kleine eetzaal van het huis in de Cromwellstreet, hetwelk de Grote Onbekende reeds jaren bewoonde, weliswaar niet onder deze naam, maar als Lord William Aberdeen.

De beide onafscheidbare vrienden hadden zoëven hun ontbijt genuttigd en daarna enige ochtendbladen doorgelezen.

Raffles legde de Daily Express naast zich neer, keek door het raam naar de takken der bomen in het uitgestrekte park achter de villa, die reeds begonnen uit te botten, en zei:

— De heren briefschrijvers geven het blijkbaar nog niet op.

— Dat schijnt zo, zei Brand, die enkele berichten uit de Times met blauw potlood aanstreepte, om ze later uit te knippen en in zijn register te plakken.

— En Lizzy Sanderson blijft hardnekkig weigeren, de som te betalen.

— Daaraan doet ze heel verstandig.

— Ongetwijfeld. Ik zelf zou niet anders handelen. Zeg mij eens of je niet iets invalt bij het overwegen van die briefzendingen.

— Iets invalt? Hoe bedoel je?

— Ik bedoel of je niet gelooft, dat er nog iets meer achter zit dan een simpele afpersing

— Wat zou er nog meer achter kunnen schuilen? vroeg Brand. De kerels willen geld hebben.

— Niets meer?

— Nu, wellicht willen zij zich tevens

wreken over hun nederlaag bij die bedriegerij van een paar weken geleden.

— Anders niets?

— Wat zou er nog anders zijn?

— Wel, ik geloof dat er nog een derde motief is en dat motief heet John Raffles.

— Ik begrijp je niet, stamelde Brand.

— Die brieven zijn ondertekend met de naam: de Raven, zoals je wel zult weten, een der grootste misdadigersbenden van geheel Engeland, waarmee wij reeds herhaaldelijk kennis hebben gemaakt.

— Dat herinner ik mij maar al te goed.

— Welnu, de Raven stonden steeds onder het onmiddellijk bevel van professor Shydrift, de koning der misdadigers, en dus nu onder dat van zijn opvolger, professor Nicholson. Hij moet begrepen of vermoed hebben dat bij de bevrijding van Lizzy Sanderson nog anderen behalve Lord Aberdeen de hand in het spel hebben gehad. Nicholson kent Raffles nu wel voldoende om te weten, dat deze niet werkeloos zal toezien als zijn beschermelingen gevaar lopen. Hij tart hem dus als het ware. Hij lokt hem door die dreigbrieven uit zijn tent, in de overtuiging dat zijn doodsvijand ook deze gelegenheid niet zal willen laten voorbijgaan, hem de voet dwars te zetten. En daarbij geeft hij al weer blijk van zijn voortreffelijk inzicht, want Raffles zal precies zo handelen als professor Nicholson verwacht had.

— Nu doorzie ik de zaak, riep Charles Brand uit. Die schurk is biezonder geslepen.

— Dat ben ik volkomen met je eens.

— De politie heeft toch de zaak reeds in handen?

— Ongetwijfeld. Maar tot dusverre kan ik niet zien dat er vorderingen worden gemaakt. Ik sprak gisteravond onze vriend Baxter in de grote conversatiezaal van de Windsor Club, en ik verzeker je dat de man radeloos was, en niet wist wat hij nog moest doen. Het onderzoek had niets opgeleverd en ik vrees ook, dat het verder niets zal opleveren.

— Maar Edward, waarom zeggen wij de politie eigenlijk niet eenvoudig, dat professor Nicholson en niemand anders die brieven verzendt, of althans tot de verzending bevel heeft gegeven? riep Brand eensklaps uit.

Raffles liet een spottend lachje horen.

— Een uitstekend idee, zei hij. Ik denk dat de politie ons dadelijk zal geloven, en de beroemde professor zal arresteren. Kom, Charles je moet je verstand gebruiken. Wie zou ons geloven, als wij dat beweerden? Waar zijn onze bewijzen? Hoe kunnen wij afdoende bewijzen bijeen brengen zonder ons te geven, en, wat nog erger is, ons in groot gevaar te begeven?

— Dat is zo, maar een anoniem schrijven aan Baxter?

— Dat zou in het geheel geen uitwerking hebben. Het briefje zou eenvoudig in de prullemand worden gegooid en misschien zou er onderzoek naar de schrijver gedaan worden, om hem voor de rechter te dagen wegens laster. Vergeet niet, dat Nicholson een man is van grote internationale faam, wiens eigenlijke gelaat slechts bij enkelen zijner onderdanen bekend is, die zijn leven zo heeft ingericht, dat geen sterveling op het denkbeeld zal komen, dat hij de aanvoerder, de opmerste leider van een uit duizenden leden bestaand misdadigersgenootschap zou kunnen zijn.

Charles Brand keek met neergeslagen ogen naar het tapijt. Hij begreep dat Raffles de zaken zeer juist inzag. Maar eensklaps hief hij het hoofd weer op, en zijn ogen begonnen te schitteren.

— Als wij eens naar zijn huis gingen en hem eenvoudig een kogel door het hoofd schoten? riep hij uit. Ik zou het met niet meer wroeging doen dan wanneer ik een adder vertrapte.

— Beste Charles, dat riekt naar de middeleeuwse veemgerichtten. Misschien zou ik het recht aan mijn zijde hebben, want de schurk heeft mij reeds enige malen naar het leven gestaan en zou er waarschijnlijk zelf volstrekt geen been in zien, mij door sluipmoorde-naars te laten afmaken, als hij wist wie

en waar ik was. Maar ik hoop hem in een eerlijke strijd te verslaan. Bovendien stel je je die onderneming wel wat al te gemakkelijk voor. Men komt niet in Nicholson's woning of men moet een zeer deugdelijke introductie hebben. Zijn huis is een vesting, dat hebben wij inmers zelf reeds ondervonden, toen het nog door professor Shydrift, zijn voorganger, bewoond werd. Een vesting met talloze geheimen, die ieder voor zich de dood kunnen brengen aan hen, die er binnendringen; een huis met drie of vier uitgangen, kortom, een echte verblijfplaats voor een man zonder geweten, zoals hij.

— Dus?

— Dus wachten wij rustig de gelegenheid af, die ons tegenover elkander zal plaatsen.

— En deze zaak, de zaak van de dreigbrieven?

— Natuurlijk houd ik een oog in het zeil, en als het nodig is, zal ik niet nalaten in te grijpen.

— Zouden de schurken hun bedreiging ten uitvoer brengen, als het geld voor de trouwdag er niet is?

— Daaraan behoef je geen moment te twifelen. Natuurlijk doen zij dat, al ware het slechts om hun prestige te handhaven. Als men ziet, dat het bij loze bedreigingen bleef, dan zou nie-

mand meer gehoorzamen aan hun bevel om geld af te staan.

— Zouden zij deze manier om aan geld te komen vaak toepassen?

— Veel meer dan je denkt. Zij hebben overal hun connecties. Zij verzenden hun dreigbrieven en in honderden gevallen durven degenen, die zulk een brief ontvangen, niet weigeren en nog veel minder de politie op de hoogte te brengen.

— Dan is onze manier eleganter, Edward.

— Zeker, Charles, maar zij brengt gevaar mee. Zij ontdoet de rijkaard, de adellijke leegloper, de woekeraar, die met het bedrag zijner rente over één enkele week honderden gezinnen van de grootste ellende zou kunnen redden van hetgeen hij teveel heeft.

Raffles' stem was dof geworden onder het uiten van deze woorden en zijn gelaat was verbleekt, terwijl zijn grijze ogen fel schitterden onder het hoge voorhoofd.

Toen zuchtte hij diep, stond op en verliet met gebogen hoofd het vertrek, zonder om te zien, en als was hij alles om zich heen vergeten.

Charles Brand bleef alleen achter. Hij wist dat Raffles thans weer een vreselijke strijd in zijn binnenste ging uitvechten.

HOOFDSTUK IV.

DE TROUWDAG

Er waren elf dagen verlopen.

De lente was plotseling komen opdagen, en had, na weken van storm en regenvlagen, de parken en plantsoenen, de tuinen en bloemperken met een waas van jong fris groen overtogen.

Iedere avond was, met de regelmaat van een klok, per laatste post een brief in de bus van het herenhuis in Pall Mall gegleden, die steeds dezelfde korte, maar veelzeggende bedreiging bevatte, en onveranderlijk ondertekend was met de naam van de bende van de Raven.

Nog altijd had de politie, hoeveel moeite zij zich ook getroostte, geen enkel spoor van de afzender weten te ontdekken, al waren de beste schrift- en papierkundigen bijna dag en nacht bezig geweest met hun onderzoekingen.

Men bleef volkomen in het duister tasten, en het scheen wel, of het nooit aan het licht zou komen, wie de afzenders dezer brieven waren.

Maar nu was de dag aangebroken, waarnaar Lizzy Sanderson en Dick Sheppard met zo groot en innig verlangen hadden uitgezien.

Zij waren zo gelukkig als twee jonge mensen slechts kunnen zijn, die eindelijk hun verwachtingen verwezenlijkt zien en wie de toekomst tegenlacht.

Toch was de jonge, schone bruid verre van gerust, al deed zij ook alle moeite om haar gemoedsbeweging te verbergen voor haar pas herkegen ouders en voor de man, die zij liefhad.

Het was elf uur in de ochtend. In het grote salon van het herenhuis bewogen zich de gasten, die aanstonds mede ter kerke zouden gaan, waar de huwelijksinzegening zou plaats vinden.

Er waren daar rijke fabrikanten, beursvrienden van Sanderson, leden van de Windsor Club, waartoe Sanderson onlangs op voordracht van Lord Aberdeen was toegetreden, enige leden van het Lagerhuis en een paar diplo-

maten. Het echtpaar Sanderson zag er gelukkig uit, maar toch was het nu en dan, alsof er een wolk over hun geelaat vloog. Dan dachten zij niet alleen aan de dreigbrieven, maar ook aan het feit, dat hun enig kind, dat zij pas hadden teruggevonden, hen thans weering verlaten. Niettemin wisten zij dat zij hun dochter een gelukkige toekomst tegemoet zagen gaan, aan de zijde van een man die haar waardig was en die zeker niets zou nalaten om haar gelukkig te maken.

Onder de gasten bevonden zich ook Lord William Aberdeen en zijn vriend Charles Brand. Dezen hielden zich echter enigszins afgezonderd en lieten hun ogen door het salon dwalen. Hun scherpe blik had aanstonds ontdekt, dat zich onder de vele gasten een aantal geheime agenten van politie en detectives bevonden. Dezen waren trouwens ook voor leken gemakkelijk te herkennen aan hun slecht gesneden kleren en hun grove schoenen; benevens aan de onhandige wijze waarop zij in dit deftig gezelschap bewogen.

Hun taak was duidelijk omschreven, zij moesten een oog in het zeil houden voor het geval de bandieten, die de dreigbrieven geschreven hadden, inderdaad hun plannen zouden willen ten uitvoer brengen, nu aan het verzoek om de geëiste geldsom niet was voldaan, en de politie op de hoogte was gebracht van hun toeleg.

Ook de andere gasten lieten de twee vrienden zorgvuldig de revue passeren, maar zij ontwaarden niemand van wie zij konden vrezen, dat zij niet waren voor wie zij zich uitgaven. Zij kenden deze personen bijna allen, hetzij persoonlijk, hetzij van uiterlijk.

Trouwens, men was bij de uitnodigingen met de uiterste voorzichtigheid te werk gegaan en de gasten zelf, die voor het merendeel op de hoogte waren van het gevaar dat de jongelieden bedreigde, hadden als het ware onderling controle op elkander uitgeoefend.

Het was wel zeker, dat zich hier in deze zaal niemand bevond, die iets kwaads in het schild voerde. Ook het

hulpdienstpersoneel, dat bij het diner zou serveren, was met de grootste zorg uitgezocht, en alle maatregelen waren, met behulp van Lord Aberdeen, genomen, opdat er geen vreemde eend in de bijt zou verzeild raken.

In dat opzicht kon men dus volkomen gerust zijn. En toch was het, ondanks alle vrolijkheid en opgewekte gesprekken, alsof er een zekere gedrukte stemming hing, alsof er zich een gevaar boven de hoofden der jongelieden, die zich aanstonds naar de kerk zouden begeven, samenpakte.

Het was bijna half twaalf, toen een rijk gegalonneerde bediende kwam aankondigen, dat de auto's voor stonden.

De gasten verlieten de zaal en begaven zich door de vestibule naar de geparkeerde auto's.

Er waren er niet minder dan tien nodig om alle gasten te kunnen bevatten, behalve de twee huurauto's, waarin de detectives zouden plaats nemen.

De tocht naar het stadhuis nam een aanvang. Het was slechts een korte weg, en de auto's reden langzaam.

Op de hoek van een der breedste straten, welke de stoet doorreed, was een huis in aanbouw. Het was door een steiger omgeven, waarop slechts enkele arbeiders aan het werk waren. Op de planken stonden hier en daar bakken met kalk en stapels bakstenen.

Het was hier vrij druk, en de auto's moesten hun vaart nog vertragen. Op het ogenblik, dat de eerste auto, waarin het bruidspaar zat, kwam aanrijden, slaakten enige voorbijgangers een luid gil.

Ter hoogte van de tweede verdieping van het huis, stond, dicht bij de rand van het plankier, een zwaar stuk natuursteen op zijn kant, bestemd voor het fundament van een balkon.

Door een of andere onbekende oorzaak begon dit gevaarte plotseling te wankelen en viel toen met een doffe slag op de straat neer, en kwam slechts enkele centimeters voor de automobielen terecht, waarin het bruidspaar gezeten was, en waarvan de chauffeur, die door het gegil opmerkzaam was gemaakt, het stuur omgooide.

De steen, sloeg een groot gat in het straatdek en viel in drie stukken uiteen, waarvan elk nog zwaar genoeg was om een os op slag te doden.

De bruid had zich bevend vastgeklemd aan de arm van haar bruidegom, die eveneens verbleekt was, en zijn jonge bruid aanstonds gerust trachtte te stellen.

— Het is een ongeval, lieveling. Stel je gerust, er is gelukkig niets ernstigs gebeurd; de auto is zelfs niet geraakt.

De chauffeur was echter geheel en al van streek en zat over al zijn leden te beven; hij had ongetwijfeld een shock. Alle auto's moesten stoppen.

Raffles en Brand hadden aanstonds gezien wat er gebeurd was. Zij stapten uit hun auto, die door Henderson bestuurd werd, en waar bovendien nog drie gasten zaten, en snelden naar de plaats van het ongeluk. Zij baanden zich een weg door de menigte nieuwsgierigen, die de auto omringden en richtten zich tot een agent die druk bezig was met het maken van een proces-verbaal.

— Ik zou u raden, vriend, om dat boekje voorlopig op te bergen en liever aanstonds dat in aanbouw zijnde huis te doorzoeken, zei Raffles tot de agent.

De agent keek verbaasd op.

— Doe aanstonds wat Lord Aberdeen je zegt, liet een stem zich horen.

Het was Sullivan, die zich eveneens een weg door de nieuwsgierigen had gebaand. Ik ben Sullivan, detective inspecteur van Scotland Yard. Wacht, ik ga met je mee.

De twee politiebeambten gingen de deur van de schutting in, die voor de deur van het huis was opgericht en beklommen ijlings de ladder die naar de steigerplanken ter hoogte van de tweede verdieping voerde.

Raffles, Brand en Dick Sheppard volgden hen op de voet.

Hier en daar stonden enige werklieden verschrikt bij elkaar. Het was duidelijk te zien, dat zij evenzeer onder de indruk waren van het ongeluk als de mensen daar beneden. De opzichter kwam toelopen en werd aanstonds ondervraagd, maar niemand kon een ver-

klaring van het gebeurde geven.

— Kent gij de arbeiders die hier op het ogenblik aan het werk zijn, vroeg Raffles, die met gefronste wenkbrauwen had geluisterd naar de vragen van Sullivan en de antwoorden van de opzichter.

— Zeker, mijnheer, zij zijn allen reeds jaren bij dezelfde aannemer in dienst.

— Kunt ge ons de mannen aanwijzen, die zich op het ogenblik van het ongeval op het plankier van de tweede verdieping bevonden?

— Er kunnen er maar twee geweest zijn, mijnheer, antwoordde de opzichter, want er viel op dat ogenblik niets te doen op die plek. Wij moesten wachten op de loodgieter, die de balkonplaat zou verankeren en de leuning zou bevestigen.

Nu traden er twee mannen naar voren, waarvan er een zei:

— Hudson en ik waren daar bezig, mijnheer. Mijn naam is Bullard. Wij zijn al twintig jaar bij dezelfde aannemer in dienst en ik geloof niet dat iemand iets tot ons nadeel kan zeggen. Wij kunnen u echter misschien wel zeggen hoe die steen overeind kwam. Omstreeks een kwartier geleden kwam hier een man, die zei dat hij loodgieter was, en vast zou beginnen met het overeind zetten van de plaat, om er zijn ankers in te bevestigen. Ik begreep eigenlijk niet, waarom de steen overeind moest staan, maar dacht er niet verder over na, en hielp hem met mijn maat bij het op zijn kant zetten van de steen. Daarna gingen wij weer aan het werk.

— Wij moesten het zelf maar eens gaan bekijken, inspecteur, stelde Raffles voor. Ik twijfel er niet aan, of deze man heeft de waarheid gesproken.

Allen begaven zich naar de plek waar het balkon aangebracht had moeten worden. De balkondeuren waren nog niet in hun hengsels gehangen, en de vloeren van de kamer daarachter waren nog slechts voor een deel gereed.

Raffles onderzocht de steiger en wees toen naar een stuk van de paal

dat nog slechts met een eind touw aan de rest van de stelling hing.

— Deze paal is doorgezaagd, zei hij kortaf.

Hij wees naar het uiteinde van een der palen, die voor het grootste deel was doorgezaagd. Daarop bukte hij zich en nam een lange lat op, zoals deze gebruikt worden voor het afwerken van de plafonds.

— Met deze lat is de steen, die slechts op een smalle kant stond, omver geduwd. De man die de aanslag pleegde, heeft waarschijnlijk op de vloer op zijn buik gelegen in afwachting van de komst van de bruidstoet, waarvan hij wist dat deze hier moest passeren. Als hij zich niet een onderdeel van een seconde vergist had, zou de steen zonder enige twijfel juist op de auto terecht zijn gekomen...

Een drukkend stilzwijgen volgde op deze woorden. Iedereen begreep dat de zaak zich inderdaad aldus moest hebben toegedragen.

Langzaam begon men de ladder af te dalen, maar niet dan nadat men de kamers op deze verdieping en daarboven doorzocht had, zonder echter iets te vinden.

Het was duidelijk dat de dader ont-snapt was, zodra hij zag dat zijn aanslag mislukt was.

Er werd proces-verbaal van het geval opgemaakt en daarop begaven allen zich naar de auto's.

Raffles had er op aangedrongen, dat Henderson de plaats zou innemen van de chauffeur, die nog de bruidsauto gereden had, en die nog geheel buiten staat was zijn werk te hervatten. Charles Brand nam plaats achter het stuurwiel van Raffles' grote auto.

Raffles had er op gestaan dat zijn auto vlak achter die van het bruidspaar zou rijden.

De rit werd nu enigszins vlugger voortgezet en men bereikte zonder verdere ongevallen het stadhuis.

Een half uur daarna verliet het jonge paar dit gebouw weer, thans voor het leven verbonden.

Men nam weer in de auto's plaats en de tocht naar de kerk werd voort-

gezet. De kerk bevond zich in een tamelijk nauwe straat, die meestal zeer stil was.

Het jonge paar besteeg langzaam de trap die naar het brede kerkportaal voerde, waar de suisse in vol ornaat met zijn staf in de hand hen reeds opwachtte.

Plotseling bleef het jonge paar staan en tegelijkertijd ging er een angstkreet onder de gasten op. In de stille straat had de scherpe knal van een gewerschot weerklonken. Vlak naast de deurpost vielen enige schilfers kalk van de muur. Een kogel sloeg met een doffe knal tegen de stenen te pletter. Het projectiel was op nauwelijks enkele centimeters voorbij het hoofd van de bruidegom gegaan.

Raffles hief bliksemsnel het hoofd op, om te zien vanwaar dit schot gelost was. Er viel echter aan de overzijde van de straat niets biezonders te zien. Er stonden van de meeste huizen ramen open, en voor bijna al die ramen stonden de bewoners nieuwsgierig te kijken naar de lange bruidstoet.

Het was onbegonnen werk de laaghartige schurk, die deze tweede aanslag gepleegd had, in dit grote blok huizen te vinden.

Zo snel mogelijk gingen allen de kerk binnen, maar Raffles en Brand bleven buiten het kerkgebouw. Ook detective-inspecteur Sullivan was achtergebleven. De drie mannen stonden zacht met elkander te beraadslagen.

Afgaande op de richting van het projectiel belden zij achtereenvolgens aan enige huizen aan, en stelden een grondig onderzoek in, maar na een half uur moesten zij het zich zelf wel bekennen, dat al hun pogingen vruchteloos waren.

Gezamenlijk traden Raffles en Brand op de voet gevolgd door Sullivan, die zo vaak hun tegenstander was geweest, het grote kerkgebouw binnen. Zij kwamen daar juist toen de plechtigheid ten einde was. Het jonge paar bevond zich in de trouwkamer, waar het de gelukwensen van de gasten in ontvangst nam.

Opgewekt was de stemming niet en

allen verlangden er naar weer goed en wel thuis te zijn.

En toch bleek de reeks aanslagen hiermede nog niet uitgeput te zijn.

Toen allen het kerkgebouw verlaten hadden en het bruidspaar weer was ingestapt, viel het oog van Raffles als door een toeval op het achtergedeelte van de grote auto, die het gehuwde paar huiswaarts zou voeren.

— Stop, James, riep hij met bleek gelaat. Stop, zeg ik je.

Daarop wendde hij zich tot het bruidspaar en zei met gesmoorde stem:

— Stap onmiddellijk uit. Vlug... om Godswil.

Meer dood dan levend stapten de jong gehuwden uit de auto.

— Wat is er toch gaande, mylord, vroeg Dick Sheppard angstig. Waarom laat gij ons uitstappen?

— Dat zal ik u aanstonds tonen.

Hij liep om de auto heen, bukte zich, keek tussen de achterwielen en zei:

— Ik wist wel dat ik goed gezien had. Er is een helse machine onder de auto gebracht. Deze bom wordt waarschijnlijk door een uurwerk geregeld, dat weer met de wielen in verbinding staat. Na een zeker aantal omwentelingen zou de machine, stellig ontploft en de auto uit elkaar geslagen zijn.

Nu waren de meeste gasten niet meer te houden. Onder luid gejammer liepen zij naar hun auto's en aldra was het merendeel als een vlucht patrijzen in alle richtingen uiteengestoven.

Slechts enkele oude vrienden van den huize waren gebleven maar ook dezen hielden zich op een veilige afstand van de noodlotsauto.

Sullivan had zich eveneens gebukt en zich overtuigd, dat Raffles goed gezien had. Een stuk ijzerdraad, waarmee de helse machine bevestigd was, was losgeraakt en sleepte over het wegdek. Slechts hier aan was het te danken, dat Raffles, wiens wantrouwen nu eenmaal was gewekt, de helse toeleg ontdekt had.

— Wat zouden wij met het ding doen, mylord? vroeg Sullivan op gedempte toon.

— Losmaken en in de Theems gooien die hier vlak bij is, gaf Raffles ten antwoord. Als gij de bom echter wilt onderzoeken kunt gij het ding, geloof ik, zonder vrees naar het laboratorium van Scotland Yard overbrengen. Als gij wilt zal ik het wel doen.

— Ik dank u voor uw aanbod, mylord, maar het is mijn plicht om het zelf te doen, zei Sullivan.

Hij had zich reeds gebukt en begon de helse machine los te maken.

— Ik zal u even helpen, inspecteur klonk de zware stem van Henderson.

Het volgende ogenblik waren de twee mannen druk bezig met hun gevaarlijk werkje. De anderen hielden zich op een veilige afstand.

Dick Sheppard sprak zijn jonge vrouw bemoedigend toe, ofschoon hij zelf zijn bloed voelde koken en trilde van ingehouden woede.

— Ik kan mij niet begrijpen hoe dat moordwerktuig daar is gekomen, riep Sanderson op wanhopige toon uit.

— Het kan wel gedaan zijn zonder dat de chauffeur er iets van gezien heeft, Mr. Sanderson, merkte Raffles op, die op hem was toetreden. Waarschijnlijk is men gisternacht de garage binnengedrongen, wel wetende dat de auto niet meer gebruikt zou worden voor de rit naar het stadhuis.

— Maar zijn die ellendelingen dan beesten? riep mevrouw Sanderson uit, terwijl haar lippen trilden en zij grote moeite had haar tranen te weerhouden.

— Dat zijn zij inderdaad, Mrs Sanderson, antwoordde Raffles kortaf. Ik kan het u nu wel zeggen, dat ik steeds gevreesd heb, dat het hiertoe zou komen.

— Maar zullen wij dan nu tenminste veilig zijn? riep Dick Sheppard uit.

— Als wij maar weer eenmaal thuis zijn, zei Sanderson. Zodra gij daar eenmaal zijt, en op weg zijt naar het station is alle gevaar geweken.

Raffles moest zich omdraaien ten einde de trek van twijfel te verbergen die bij het horen van deze woorden op zijn gelaat verschenen was.

HOOFDSTUK V.

OP WEG NAAR PARIJS

Het feestdiner was geëindigd.

De weinige gasten, die waren overgebleven, zaten aan het dessert en praatten op gedempte toon nog wat na over de reeks afschuwelijke aanslagen die op het jonge paar gepleegd was.

De jonge bruid had zoëven het vertrek verlaten ten einde haar bruidsja-pon te verwisselen met een reiscostume. Over anderhalf uur zouden zij naar Dover vertrekken om hun huwelijksreis aan te vangen, die over Parijs naar het klassieke land der jonggehuwden, Italië, zou gaan.

Raffles en Brand hadden reeds enige tijd in een hoek van de rookkamer, waar zij zich hadden teruggetrokken, fluis-terend met elkander gesproken.

— Ik laat hen in geen geval alleen gaan, zei Raffles.

— Maar je kunt toch onmogelijk als Lord Aberdeen met hen meereizen, bracht Brand hier tegen in.

— Er zijn nog andere middelen,

Charles. Wij nemen nu afscheid als Lord Aberdeen en zijn vriend Charles Brand, en wij zorgen als John Raffles en zijn trouwe kameraad, dat wij tijdig aan het station aanwezig zijn om met de jongelieden in dezelfde trein te kunnen reizen.

— Wij zullen dus als schutsengel optreden? vroeg Brand glimlachend.

— Precies. Als twee engelbewaarders.

— Maar dat kon ons wel eens tot in het hartje van Italië brengen.

— Welnu als dat nodig mocht blijken, wat belet ons dan daarheen te gaan?

— Maar geloof je dan werkelijk, Edward, dat de schurken de achtervolging niet zullen opgeven?

— Daaronder durf ik alles verwe- den. Je kent Nicholson nog niet, als je denkt dat hij zich door deze tegenslag uit het veld laat slaan. Integendeel zijn woede zal nog geprikkeld zijn door

dat deze drievoudige aanslag mislukt is. Hij zal er alles op zetten aan zijn wraak te voldoen, en zijn geschokt prestige onder de bandieten over wie hij pas zo kort de scepter zwaait, te herstellen.

— Maar die kerel is een duivel in mensengedaante.

— Weet je wat ik geloof, Charles, dat hij de duivel zelf is. Maar duivel of niet, wij zullen hem tonen, dat John Raffles zelfs voor die duivel niet bang is. Laat hij zich voor mij in acht nemen.

— Zou hij zelfs naar Italië gaan?

— Dat betwijfel ik. Het spijt mij genoeg, want ik zou niets liever gewild krijgen. Maar laat ons nu maar spoedig afscheid nemen, want de tijd dringt.

Zij begaven zich weer naar de andere zaal, en namen daar afscheid.

Zij drukten Dick Sheppard krachtig de hand en Raffles nam hem terzijde.

— Het spijt mij dat ik u niet kan vergezellen, begon hij glimlachend, maar er zijn verschillende redenen, die dat verhinderen. Ik ben er echter van overtuigd, dat gij over uw jonge vrouw zult waken, en haar zult weten te beschermen.

— Wat wilt gij daarmee zeggen, mylord? Geloofst gij dan dat de bandieten ons nog langer zullen vervolgen?

Raffles haalde de schouders op.

— Men kan nooit weten, zei hij. Gij zult mij echter veroorloven dat ik u verzoek, ogen en oren goed open te zetten. En nu vaarwel, en groet uw jonge vrouw van ons.

Nog een krachtige handdruk, en Raffles en Brand verlieten het huis, om zich aan de taak te gaan wijden, die zij op zich hadden genomen. Henderson kreeg opdracht zo snel mogelijk te rijden. Zodra zij in hun huis waren aangekomen, gaf Raffles zijn trouwe chauffeur verdere instructies.

De twee vrienden begaven zich naar hun respectieve slaapkamers en lieten daar hun uiterlijk een volledige verandering ondergaan. Tien minuten later zou niemand gedacht hebben, dat deze beide mannen dezelfde waren die nog geen half uur geleden als de eregasten van Mr. Sanderson in diens huis hadden

vertoefd. Zij voorzagen zich van alles wat zij dachten nodig te hebben bij hun onderneming, waarna Henderson hen vlug naar het Victoria station bracht.

De avond begon te vallen toen zij daar aankwamen. Het zou nog twintig minuten duren alvorens de trein naar Dover vertrok welke correspondeerde op de boot naar Calais.

Een enkele blik op de passagiers in de wachtkamer der eerste klasse was voor Raffles en Brand voldoende om te zien, dat hun vermomming voortreffelijk was, want daar zat het jonge echtpaar, dat hen vlak in het gelaat had gekeken en hen toch niet herkend had.

Raffles nam de reizigers zo nauwkeurig mogelijk op, maar het was zeer moeilijk onder deze honderden personen de schurken aan te wijzen, die het op het geld van het jonggetrouwde paar voorzien hadden.

De twee vrienden liepen langzaam langs de trein, die voor het vertrek gereed stond, en zich langzamerhand begon te vullen. Zo kwamen zij ook langs de restauratiewagen, waar zij achter de verlichte vensters een aantal bedienden druk bezig zagen.

Raffles bleef staan en scheen ergens over na te denken. Toen zei hij tot Brand:

— Wacht hier even op mij, ik ben aanstonds terug.

Brand zag hem de restauratiewagen binnengaan en langzaam doorslenteren. Hij nam de bedienden één voor één nauwkeurig op en sprak eindelijk een hunner aan en verdween toen met hem in een der zijgangen. Er verliep een minuut of tien, toen er iemand haastig door de wachtende passagiers op het perron drong. Hij had zijn kraag opgezet en zijn pet diep in de ogen gedrukt, zodat Brand zijn gelaat niet kon zien, maar hij meende dat het de gestalte was van de bediende in zijn wit met vergulde knopen bezet pak, die door Raffles zoëven terzijde was genomen.

Hij vroeg zich af wat dit beduidde, toen hij zich licht tegen de arm voelde

stoten. Hij keek opzij en zag tot zijn verbazing de bediende vlak naast zich staan, gekleed in zijn witte uniform.

Het volgende ogenblik klonk de stem van Raffles in zijn oren, die recht voor zich uit bleef kijken:

— Ik ben het. Ik heb mij voor detective uitgegeven en de man met een goede fooi tevreden gesteld. Hij zal in de bagagewagen meereizen. Jij neemt als passagier plaats in een wagon eerste klasse, zo dicht mogelijk bij de coupé van onze jongelui. In deze vormgeving zal ik hen het best kunnen beschermen, en een oogje in het zeil houden zonder dat het opvalt.

— Begrepen, antwoordde Brand op zachte toon.

Hij nam de twee valiezen, ook dat van Raffles en stapte in de trein. Het was er al tamelijk vol en hij had enige moeite een goede plaats te vinden. Hij was nauwelijks gezeten of hij zag Raffles met een blad in de hand door de gang lopen, alsof hij zijn gehele leven niets anders gedaan had.

— Hij is en blijft toch een merkwaardig man, mompelde Brand. Wij zijn nu reeds jaren bijna dagelijks in elkaanders gezelschap en als ik zoëven zijn stem niet had gehoord, zou ik nooit geloven, dat hij John Raffles is.

Op dat ogenblik zag hij het jonge paar snel voorbijlopen. Blijkbaar hadden zij hun plaatsen in de trein besproken. Brand stak zijn hoofd om de deur om te zien waar zij bleven. Zij namen plaats in een coupé die niet ver van de zijne verwijderd was. Zij waren niet de enigen, want achter hen volgden nog enige heren, die in dezelfde afdeling plaats namen.

Brand keek uit naar Raffles en merkte tot zijn vreugde, dat deze op zijn post was. Hij had het jonge paar niet uit het oog verloren en zich overtuigd, dat hun coupé geheel gevuld was.

Voor de jongelieden er binnen traden zaten er reeds een oude corpulente heer met dame van dezelfde omvang.

Men kon het er dus wel voor houden, dat het jonge paar in ieder geval tot Dover veilig was, althans wanneer

het zwaarlijvige echtpaar dat er in het geheel niet uitzag als een stel bandieten, niet voor die stad zou uitstappen.

De trein zette zich in beweging. Het was intussen volkomen donker geworden en de lampen waren overal aangestoken.

Enige malen zag hij Raffles voorbijgaan, maar de Grote Onbekende speelde zijn rol voortreffelijk en nam in het geheel geen notitie van hen. Het was duidelijk dat niemand van het personeel van de restauratiewagen hem herkend of het bedrog ontdekt had. Om elf uur zou de nachtboot uit Dover vertrekken, en juist op tijd reed de trein het station van de Engelse havenstad binnen, zonder dat er zich iets bijzonders had voorgedaan.

De twee corpulente oudjes waren blijven zitten en hadden zich de tijd gekort met het oppeuzelen van een paar broodjes.

Zodra de trein stopte, sprong Raffles er af, zonder zich in het minst te bekommeren om de rest van het personeel, nadat hij zijn ontvangsten in de zak van een zijner tijdelijke collega's had laten glijden, zonder dat deze er iets van gemerkt had.

Bij het tourniquet, hetwelk hij zonder moeite passeerde, daar de beambten hem aanstonds herkenden, wachtte hij op Brand, die zwoegde onder de last van de twee valiezen.

Hij gaf de jongeman een wenk en liep langzaam voort. Zodra zij op een donkere plek op het grote stationsplein waren aangekomen, zei Raffles, zodra Brand zich bij hen had gevoegd:

— Laat de koffers zolang hier, mijn dubbelganger zal op je wachten in de vestibule van het station. Breng hem hier, opdat wij onze kleren weer kunnen verwisselen.

Brand verwijderde zich en enkele minuten later hadden Raffles en de bediende van kleding verwisseld.

Raffles drukte de man een ruime fooi in de hand en deze verwijderde zich zonder al te diep na te denken over het zonderlinge voorval.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Wij hebben nog tien minuten om

ons aan boord te begeven, zei hij. Laten wij voortmaken.

— Maar zouden de jongelui misschien hier niet overnachten?

— Neen. Tijdens het diner is er over niets anders gesproken dan over de reis van het jonge echtpaar. Voor zover ik weet zullen zij te Calais overnachten, waar zij omstreeks twee uur in de nacht aankomen.

Onder het spreken waren de twee vrienden de weg naar de pier ingeslagen, die zich op slechts enkele minuten gaans van het eindstation bevindt, en waar de pakketboot onder stoom lag, gereed om te vertrekken. Daar zij geen andere bagage hadden, dan hun twee zware valiezen, konden zij zich aanstonds aan boord begeven, daar zij reeds in Londen plaatsbewijzen hadden gekocht.

Zij hadden nauwelijks hun voeten op het dek gezet, of de loopplank werd ingehaald, en de boot vertrok. Het duurde niet lang of de twee vrienden, die zich, na hun bagage in hun hut te hebben gebracht, naar het dek hadden begeven, zagen Dick Sheppard en zijn jonge gade teer gearmd heen en weer lopen.

— Wij zullen hier op ons gemak op deze bank gaan zitten, die tegen de campagne aanstaat, en waarvan wij het gehele dek gemakkelijk kunnen overzien, stelde Raffles voor. Wij zullen een sigaret opsteken en moeten eens praten.

— Graag, want daartoe hebben wij nog weinig gelegenheid gehad. Geloof je nog altijd, dat het jonge paar gevaar loopt?

— Meer dan ooit.

— Waaruit leidt je dat af?

— Uit het feit, dat een van de passagiers in de coupé, waarin zij hadden plaats genomen, met zijn potlood een gat geprikt had in zijn krant, en daar doorheen de jonge lui bespiedde.

— Maar hier aan boord zullen zij toch wel zo verstandig zijn om hen van het lijf te blijven?

— Dat weet ik nog zo zeker niet. Je zult wel gezien hebben, dat het achterdek van de tweede klasse zeer onvoldoende verlicht is. En daar pasgehuwde jongelui, naar algemeen gezegd wordt, een bijzondere voorliefde hebben voor donkere hoekjes, zal het zeker niet lang duren of wij zullen hen daarheen zien verdwijnen.

— Daar gaan zij al, fluisterde Brand.

Inderdaad richtten de jonggehuwden de armen teder ineen gestrengeld, hun schreden naar dat gedeelte van het dek, waar de verlichting zeer pover was.

Raffles was opgestaan en wenkte Brand hem te volgen. Op hun beurt begaven zij zich naar het achterdek. Dick Sheppard en zijn jonge vrouw hadden zich over de verschansing gebogen, en staarden in de golven. Zij schenen alles om zich heen te vergeten.

Raffles en Brand bleven staan in de schaduw van de campagne, die hier over het dek was uitgebouwd.

Er bevonden zich slechts weinig passagiers aan dek, en deze verdwenen daar er een koel windje kwam opsteken, en de meeste reizigers de weinige uren, welke de overtocht zou duren aan de slaap wilden besteden.

HOOFDSTUK VI.

HOTEL DE RODE LEEUW

Er bleven slechts vier personen over, behalve Dick Sheppard en zijn jonge vrouw, die zacht pratend, met de handen op de rug op het dek heen en weer liepen.

Raffles en Brand waren nog een weinig dichterbij gekomen. Zij konden nu het gehele achterdek overzien, maar het was tamelijk donker, daar ook de maan zich achter een wolkenbank verscholen had. Daarvan scheen het jonge echtpaar echter niets te bemerken, want zij wijdde nog al hun aandacht aan het spel der golven.

De vier heren hadden blijkbaar genoeg van hun gesprek en leunden nu op hun beurt over de verschansing.

— Kom mee. Charles, fluisterde Raffles; er is iets dat mij niet bevalt.

De twee mannen kwamen langzaam naderbij slenteren, als twee passagiers die toch niet kunnen slapen, en die met hun tijd geen weg weten. Zonder zich in het minst om de vier heren

te bekommeren, legde Raffles zijn ellebogen over de rand van de verschansing en wendde zich tot Dick Sheppard met de opmerking:

— Een prachtige nacht, mijnheer. Zo treft men ze niet dikwijls in deze tijd van het jaar.

Meteen voegde hij er op fluisterende toon aan toe, terwijl hij zich zo dicht mogelijk naar de jongeman voorover boog:

— Begeef u onmiddellijk naar de algemene kajuit of naar uw hut; die vier lui, daar zijn niet te vertrouwen.

Dick Sheppard maakte onwillekeurig een beweging van schrik. Toen keek hij de man aan, alsof hij in diens ziel wilde lezen.

Raffles had zich echter reeds weer afgewend, en keek met het onnozelle gezicht van de wereld naar de donkere golven.

Toen wendde Dick Sheppard langzaam het hoofd om naar de vier mannen

die vlak bij hem stonden, blijkbaar in een zacht gesprek met elkaar gewikkeld.

Maar nogmaals hoorde hij dezelfde fluisterende stem dicht bij zijn oor:

— Ga aanstonds naar uw hut; die lieden hebben zeker iets kwaads in de zin. Zeg niets aan uw jonge vrouw, er wordt over u gewaakt.

Dick Sheppard bedacht zich niet langer. De waarschuwing was te ernstig om in de wind te worden geslagen. Hij wist maar al te goed, aan welke gevaren hij en zijn jonge vrouw nog pas diezelfde dag ontsnapt waren.

Hij zei dus op vriendelijke toon tot Lizzy:

— Kom, vrouwtje. Het begint koud te worden, je bent veel te licht gekleed, laten wij naar het salon gaan, daar is het warm en licht.

Zonder het antwoord af te wachten, nam hij haar arm en bracht haar weg.

De vier heren zwegen plotseling. Hun gesprek scheen ten einde te zijn. Toen Raffles en Brand langzaam voorbij wandelden, wierp het viertal een boosaardige, wantrouwende blik toe.

Raffles beantwoordde die blik met een spottend glimlachje, en het volgend ogenblik waren zij op hun beurt uit het gezicht der vier passagiers verdwenen.

Het overige van de reis had zonder enig ongeval plaats. Het jonge paar was niet meer uit de kajuit te voorschijn gekomen, waar nog verscheidene andere passagiers zaten, voordat de lichten van Calais in zicht kwamen. Een half uur later meerde de boot aan de grote steiger. Het was drie uur in de nacht.

Raffles en Brand treuzelden met opzet zo lang mogelijk, ten einde na Dick Sheppard en zijn jonge vrouw van boord te kunnen gaan.

Zij zagen, hoe de jonge echtgenoot op de helder, door elektrische lampen verlichte aanlegplaats met zijn jonge vrouw op een hotel-omnibus toestapten, even met de chauffeur sprak, en daarna instapte.

De twee vrienden daalden op hun beurt de loopplank af en begaven zich tot Hotel de Rode Leeuw, een der grootste hotels van de Franse havenstad.

De omnibus was nauwelijks weggereeden of Brand en Raffles zagen hoe de vier heren van het achterdek in een auto stapten, die blijkbaar op hen gewacht had en die de hotel-omnibus begon te volgen.

Raffles keek de twee voertuigen een ogenblik na en wendde zich toen tot Brand met de opmerking:

— De meneer die het gat in zijn krant boorde, was een van de vier zelfde individuen, die wij zoëven wat al te dicht in de nabijheid van Dick Sheppard en zijn vrouw hebben waargenomen.

— Wat zullen wij nu doen?

— Wij gaan ook naar de Rode Leeuw natuurlijk.

Zonder enig antwoord af te wachten riep Raffles een taxi aan, wenkte Brand en beiden stapten in. Toen zij in het hotel aankwamen, en de portier hun valiezen in ontvangst had genomen was er noch van het echtpaar noch van de vier geheimzinnige mannen iets meer te zien.

Raffles wendde zich tot de portier en vroeg hem:

— Het gastenboek, als ik u verzoeken mag.

— Zwijgend schoof de portier hem het lijvige register toe.

De inkt, waarmede Dick Sheppard zijn naam en die van zijn vrouw had neergeschreven, was ternauwernood droog.

Daaronder stonden de namen van vier andere reizigers, die voor het merendeel echter onleesbaar waren.

— Het nummer van de kamer van Mr. Sheppard? vroeg Raffles kortaf.

— Mag ik u vragen waarom gij dat wenst te weten, vroeg de portier enigszins verbaasd.

— Ik zou kunnen zeggen uit nieuwsgierigheid, waarde vriend, antwoordde Raffles, maar ik wil u liever mededelen, dat ik een detective ben van Scotland Yard.

Meteen liet Raffles de reusachtige portier een penning van de Engelse rechedienst zien.

Waarschijnlijk had de goede man zo'n ding nog nooit van zijn leven ge-

zien, maar het maakte toch zoveel indruk op hem, dat hij aanstonds een tweede register opsloeg en heel beleefd antwoordde:

— Mr. Sheppard uit Londen heeft kamer nummer 76, monsieur.

— En de heren die na hem zijn gekomen?

— 72, 74, 78 en aan de overzijde van de gang 113.

— Dank u. Gij moogt hun volstrekt niet zeggen, dat ik dit gevraagd heb.

— Er is toch hoop ik geen gevaar, monsieur? vroeg de portier met een angstige uitdrukking op zijn dik gezicht.

— Niet in het minst, waarde vriend, antwoordde Raffles glimlachend. Wij zitten een paar internationale oplichters achterna, dat is alles.

— Hebt gij nog een kamer in de buurt vrij?

De portier raadpleegde even zijn register en antwoordde toen:

— Ja, mijnheer, gij kunt nummer 80 krijgen.

— Goed.

— En mijnheer daarginds; moet deze geen kamer hebben? vroeg de portier, terwijl hij op Brand wees, die een weinig terzijde was blijven staan.

— Deze heer is een collega van mij en deelt mijn kamer, antwoordde Raffles.

— Zoals u wilt, hier is de sleutel. Hoe laat wenst gij morgen gewekt te worden?

— Hoe laat vertrekt mijnheer Sheppard naar Parijs?

— Hij wil zich om negen uur laten wekken, monsieur. Hij zal dus wel met de trein van half elf gaan.

— Wek mij dan ook om negen uur.

— Zoals gij verlangt, monsieur.

Raffles nam de sleutel in ontvangst, tekende in het boek de eerste de beste naam, die hem inviel, en nadat ook Brand zijn naam gezet had, volgden de beide vrienden de etagekelner, die slaperig bij de liftkool stond te wachten. Zij stapten in de lift die hen naar de derde verdieping bracht. De kelner, belast met de twee zware valiezen, ging een brede gang in en bleef staan voor

de deur waarop het cijfer 80 stond. Hij opende de deur met de hulpsleutel en draaide de schakelaar van het elektrisch licht om.

De kelner verwijderde zich. Nauwelijks waren zijn voetstappen weggestorven, of Raffles scheurde een stukje papier uit zijn notitieboekje, krabbelde er vlug enige woorden op, sloop naar buiten in de gang en schoof het stukje papier onder de kier van de deur van kamer 76. Hij hoorde daarbinnen een zwakke kreet van verbazing en toen werd de deur voorzichtig een klein eindje geopend. Daarachter verscheen het gelaat van Dick Sheppard. Hij wilde wat vragen, maar aanstonds legde Raffles de vinger op zijn lippen en wees op het stukje papier, hetwelk Sheppard in de hand hield.

Deze scheen even in twijfel te staan. Hij wierp een doordringende blik op het gelaat van de man in de gang, knikte toen haastig een paar malen, sloot de deur zo zacht mogelijk, zonder deze evenwel op slot te doen, en verscheen later weer met zijn jas over de arm, zijn reispet op, en met twee valiezen.

Zijn jonge vrouw volgde hem op de voet, met een verschrikte uitdrukking op haar gelaat. Op de punten hunner voeten sluipend gingen zij de kamer uit, en liepen over de dikke loper naar de kamer, die Raffles en Brand was aangewezen.

Dezen droegen hun zware valiezen naar de kamer welke het jonge echtpaar zoëven verlaten had. In het voorbijgaan knikte Raffles hen vriendelijk, maar zwijgend toe, waarna de beide deuren bijna tegelijkertijd zacht dicht gingen.

Dit alles was zo snel en geruisloos in zijn werk gegaan, dat zeker niemand in het hotel er iets van had gemerkt.

Brand, die aanvankelijk vol verbazing had toegekeken, begreep nu volkomen het plan van zijn vriend. Hij lachte zacht voor zich heen, toen hij zag hoe Raffles de sleutel omdraaide, het slot zorgvuldig dichtstopte met zijn zakdoek en het raam open schoof, zodat een eventuele poging om giftgas

in de kamer te blazen, van tevoren tot mislukking gedoemd was.

Midden in de nacht werd Raffles, die, een zeer lichte slaap had, wakker door een zacht geluid, dat van de zijde van het raam kwam.

Zijn eerste beweging was naar zijn revolver te grijpen, die onder zijn hoofdkussen lag. Daarop wendde hij het hoofd voorzichtig om en wierp een blik in de richting van het enige venster. Het raam was een paar handen breed opgeschoven, en daarvoor was het rolgordijn tot op tien centimeter van de vensterbank neergelaten.

Nu herinnerde Raffles zich ineens dat deze kamer op een binnenplaats moest uitzien, en dat er op verscheidene plaatsen brede brandladders langs de muren waren aangebracht.

Het gordijn bewoog enigszins en op het lichte hout van de vensterbank verscheen een donkere vlek. Het was een hand, die heel zacht het raam begon omhoog te schuiven. Zonder zich te verroeren, de blik strak op het raam gevestigd, keek Raffles aandachtig toe. Langzaam ging het raam omhoog.

Nu liet Raffles zich als een slang uit het bed glijden, schoot zijn sloffen aan, en sloop zonder enig gerucht te maken door de kamer naar het venster. Daar stelde hij zich verdekt op, terzijde van het raam, half verborgen achter het zware overgordijn, dat hij de vorige nacht met opzet niet had dichtgetrokken.

Hij kon nu duidelijk een hand zien, die zich tastend heen en weer bewoog. Eindelijk scheen die hand het koord van het rolgordijn te hebben gevonden. Zeer voorzichtig werd er aan getrokken, en het gordijn ging bij kleine schokjes de hoogte in. Nadat er weer een paar minuten verlopen waren kwam

er een tweede hand zich bij de eerste voegen. Toen verscheen er een hoofd, een romp, en er zou waarschijnlijk nog wel meer gevolgd zijn, als er zich niet plotseling een beletsel had voorgedaan.

Raffles had namelijk zijn revolver opgeheven en gaf met de zware kolf zulk een geweldige slag boven op het hoofd van de indringer, dat deze misschien terug gegleden zou zijn en zijn nek zou hebben gebroken, als Raffles hem niet in de kraag had gevat en hem, bewusteloos en wel, naar binnen had getrokken.

Hij schoof het raam zacht weer dicht, zorgde er thans voor de knippen er op te doen, bond de gevangene stevig aan handen en voeten, overtuigde zich dat de hoofdwonde hem in geen geval de dood zou aandoen, maakte de schurk met een paar touwen onwrikbaar vast aan twee poten van het zware ledikant, en gleed toen weer tussen de dekens, met het gevoel van iemand die een goede daad heeft verricht.

Dit alles was zo zacht in zijn werk gegaan, dat Brand zelfs niet wakker was geworden. Een paar minuten later sliep Raffles weer, alsof er in het geheel niets was voorgevallen.

Hij werd om klokslag negen uur wakker, juist toen de kelner op de deur van zijn kamer klopte. Raffles' eerste blik gold de bandiet, die 's nachts was binnengedrongen. De man was weer tot bewustzijn gekomen, en had blijkbaar zelfs pogingen in het werk gesteld, om zich van de touwen te bevrijden, die hem bonden, zonder succes evenwel.

Raffles sprong het bed vlug uit, en schudde Charles bij de schouder, die ook door het kloppen van de kelner niet wakker was geworden.

HOOFDSTUK VII.

VAN CALAIS NAAR PARIJS

Charles Brand wreef zich de ogen uit en bleef toen met open mond kijken naar de gebonden bandiet, die met een gluperige blik van de een naar de ander loerde.

— Wat moet dat betekenen? vroeg Brand, terwijl hij Raffles verwonderd aankeek.

— Een kleine vergissing, *amice*. Deze meneer dacht hier iemand anders te vinden.

Er ging Brand een licht op. Hij begreep nu, waarom gisteravond de verwisseling van de kamers had plaats gehad. Hij vroeg dus niet verder.

De twee vrienden kleedden zich snel aan en begaven zich naar de eetzaal, waar zij zich aan een klein tafeltje voor een der ramen neerzetten. Een ogenblik later trad ook het jonge paar binnen.

Dick en Lizzy keken even om zich heen, en toen bleef hun blik gevestigd op Raffles en Brand, die evenwel deden alsof zij niets gezien hadden.

De pas gehuwden spraken enige tijd fluisterend met elkander en ten slotte kwam Dick Sheppard op de beide vrienden toe. Hij maakte een buiging voor Raffles en zei:

— Neem het mij niet kwalijk, mijnheer, als ik het woord tot u richt, maar mijn vrouw en ik zijn zeer nieuwsgierig betreffende de afloop van de kleine comédie, welke gij gisteravond op touw hebt gezet.

— Deze heeft een zeer bevredigend verloop gehad, mijnheer; iemand die u een ongewenst bezoek had willen brengen ligt thans gebonden op onze kamer. Wij zullen aanstonds de politie opbellen, en de bandiet zal zijn gerechte straf niet ontgaan. Ik zou u echter aanraden, u niet met de zaak te bemoeien,

wat u des te gemakkelijker zal vallen, daar ik mijn collega verzocht heb onze bagage aanstonds weer te verruilen. Op die wijze spaart gij u heel wat last en onaangenaamheden uit.

— Maar gij zelf dan mijnheer? vroeg Dick Sheppard.

— O, voor mij doet het er niets toe. Wij denken aanstonds te vertrekken.

Raffles knikte even en raadpleegde toen zijn horloge. Hij zei op hoffelijke toon:

— Gij zult mij wel veroorloven, mijnheer, als wij ons ontbijt beëindigen. Gij zijt mij volstrekt geen dank verschuldigd, ik wil u slechts aanraden, nog altijd wat oplettend te zijn. Ik hoop voor u dat gij te Parijs wel gelegenheid zult vinden uw achtervolgers van u af te schudden en als dat niet het geval mocht zijn, dan hoop ik in de buurt te zijn om u te kunnen helpen.

Nadat Raffles en Brand hadden ontbeten, rekende Raffles met de ober af.

Juist op dat ogenblik kwam de politie en tot zijn grote spijt was Raffles wel genoodzaakt de inspecteur nog te woord te staan, en inlichtingen te geven.

Gelukkig was deze door de bladen en de telegrammen reeds op de hoogte van hetgeen er te Londen was voorgevallen, en de inspecteur had dus weinig anders te doen, dan de man te arresteren, die daarboven nog steeds gebonden op de kamer lag, waar Raffles en Brand de nacht hadden doorgebracht.

Van deze gelegenheid maakten de twee vrienden gebruik met stille trom te vertrekken, daar zij er volstrekt niet op gesteld waren hun tijd zoek te brengen met het beantwoorden van vragen, welke de politie hun misschien nog zou willen stellen.

Toen zij het station bereikten, stond

de trein naar Parijs reeds op het punt te vertrekken. Zij hadden nog juist gelegenheid plaatsbewijzen te nemen en in de trein te stappen. Het was een D-trein, en men kon van het ene einde van de trein naar het andere lopen.

Aldra hadden Raffles en Brand ontdekt dat het jonge paar zich ook in deze trein bevond. Zij liepen echter snel de coupé voorbij, zonder te zijn herkend, en steeds verder doorlopende bereikten zij ten slotte de bagagewagen, die zich vlak achter de tender bevond.

De hoofdconducteur was de enige die zich op dit ogenblik in de goederenwagen bevond. Hij keek met enige verbazing naar de twee heren, die met hun valies beladen, binnentraden en vroeg toen:

— Vergist gij u niet heren? Gij kunt niet verder, want dan zoudt gij op de locomotief te land komen.

— Dat zijn wij ook niet van plan, goede vriend, antwoordde Raffles glimlachend. Hij haalde wederom zijn Londense politiepenning te voorschijn, liet deze de hoofdconducteur zien en zei:

— Wij zijn Londense detectives en zetten een paar gevaarlijke booswichten achterna, die zich in deze trein moeten bevinden.

— Gij zijt dus Engelsen? riep de hoofdconducteur verbaasd uit. Dat zou men aan uw accent niet zeggen. Gij spreekt Frans als een geboren Parijzenaar. Mag ik vragen waarmee ik u van dienst kan zijn?

— Dat is zeer eenvoudig. Wij zullen slechts even van deze goederenwagen gebruik maken, als plaats om ons te verkleeden. Daar zal wel niets op tegen zijn.

— Volstrekt niet, heren. Ga gerust uw gaag. Ik zal de deur sluiten, die toegang geeft naar de gang, zodat men u niet kan komen storen.

De valiezen werden geopend en aldra waren de twee vrienden druk bezig zich te vermommen. Niet alleen hun gelaat onderging een algehele verandering, maar ook hun kleren werden door andere vervangen. Met grote ogen

van verbazing had de hoofdconducteur deze gedaanteverwisseling gevolgd.

— Gij zijt een paar duivelskunstenaars, riep hij uit. Als ik u hier zoëven niet met eigen ogen had gezien, zou ik nooit geloofd hebben dat gij het waart.

— Bedankt voor het compliment, zei Raffles, terwijl hij zijn valies weer sloot. Met uw goedvinden zullen wij onze bagage nu zolang hier laten, wij komen onze valiezen te Parijs opvragen.

De beide mannen gingen nu dezelfde weg terug, in de overtuiging dat hun aftocht gedekt was. Zij bleven opzettelijk lang staan voor de coupé, waarin het jonge echtpaar had plaats genomen en die voor het overige geheel onbezet was, hetgeen niet te verwonderen viel, daar op de deur de bekende kaart met het opschrift Gereserveerd hing.

Dick Sheppard en Lizzy keken de twee mannen, die zo ongegeneerd naar binnen keken wel even aan, maar schenen hen volstrekt niet te herkennen.

Terwijl de trein in volle vaart door Noord Frankrijk snelde, waren Raffles en Brand reeds enige malen de gehele trein doorgelopen, en hadden ten slotte een drietal mannen ontdekt, die als droppels water geleken op de drie mannen, die zij gisteren in de trein van Londen naar Dover en op de boot gezien hadden.

Zij zaten in een coupé naast die van het jonge paar, met nog slechts één andere reiziger, een bejaard heer, die vol aandacht in een krant zat te lezen en zich volstrekt niet met zijn medepassagiers scheen te bemoeien.

Blijkbaar hadden de drie bandieten daar pas zoëven plaats genomen, want Raffles en Brand hadden hen nog niet ontdekt. Ook de drie schurken wierpen slechts een onverschillige blik op de oude heer met zijn spierwit lang haar en zijn witte baard, die met de handen op de rug in gebogen houding voortliep, gevolgd door zijn metgezel, die er uitzag als een handelsreiziger. Het was duidelijk, dat zij hen in het geheel niet herkenden.

De drie bandieten hadden zich niet bewogen en schenen zelfs te slapen.

Maar Raffles liet zich niet om de tuin leiden. Hij wist maar al te goed, dat de drie kerels, in opdracht van de gevreesde Nicholson, de strijd niet zo gauw zouden opgeven, maar alles in het werk zouden stellen om hun meester te wreken.

Daarom bleef Raffles ook zo dicht mogelijk in de buurt van de coupé waar het jonge paartje zat. Te Arras stapte de bejaarde heer die de krant had zitten lezen uit de trein.

— Ik geloof dat het nu zaak wordt om onze opmerkzaamheid te verdubbelen, amice, zei Raffles op fluisterende toon tot Brand. Zij kunnen nu niet op de vingers worden gekeken, tenzij wij bij hen gaan zitten.

— Maar waarom zouden we dat eigenlijk niet doen? Dat lijkt mij het beste middel om hen te beletten iets kwaads uit te halen.

Raffles dacht een ogenblik na, en zei:

— Dat zou misschien wel het beste zijn, maar de kerels hebben ons reeds even na Calais gezien, en zullen zich afvragen waarom wij niet in onze coupé blijven.

Onder het spreken waren zij voorbij de coupé gelopen, waar de drie bandieten zaten, en wierpen een blik ter zijde door de deurraampjes. Een van hen had zich verwijderd.

Dadelijk werd Raffles' argwaan opgewekt.

— Wat duivel, waar zit die vent? bromde hij in zichzelf. Het bevat mij niet dat er maar twee zijn. Heb je de derde zien vertrekken?

— Ik heb niets gezien.

— Maar heb je wel gemerkt dat het coupéraampje openstond?

— Daar heb ik niet opgelet. Het kan wel de gehele tijd hebben opengestaan.

— Neen. De deur is open geweest en ook het raampje aan de andere kant van de gang daar tegenover. Juist daarom was het coupéraam steeds gesloten tot dusver. Ik moet er het mijne van hebben.

— Wat ga je doen?

— Ik wil eerst nog een paar minuten wachten en dan zullen wij eens zien waar die vriend gebleven is. Ik blijf

hier, ga jij in die tijd de gehele trein door, ook de restauratiewagen, en kijk zorgvuldig of hij zich soms in een andere coupé bevindt. Je kunt dat in tien minuten gedaan hebben.

Brand verwijderde zich. Hij wierp een onderzoekende blik in alle coupés, liep door de restauratiewagen, en keerde daarna weer op zijn schreden terug. Raffles stond hem op dezelfde plaats op te wachten.

— Welnu?

— Niets gezien.

— Blijf hier dan de wacht houden en houd die twee kerels in het oog. Bij het minste teken van onraad waarschuw je Dick Sheppard.

Voor dat Brand nog een woord had kunnen zeggen was Raffles weg. Hij liep naar de voorzijde van de trein, tot in de bagagewagen, waar thans behalve de hoofdconducteur er nog een stuk of zes conducteurs bijeen waren, die op dit ogenblik niets te doen hadden. Waarschijnlijk had hun chef zoëven verhaald gedaan van de Engelse detectives, want zij keken Raffles nieuwsgierig en met enige bewondering aan.

Raffles trad aanstonds op de hoofdconducteur toe en zei:

— Er bevindt zich zeker een remmershuisje aan deze wagen?

— Ja zeker, mijnheer, antwoordde de hoofdconducteur.

— Kan men vandaar op het dak van de wagons komen?

— Dat kan.

— Dan moet ik naar boven komen. Een van de schurken, die ik achtervolg heeft zich zo goed als zeker op het dak van een der wagons verscholen. Hij is iets kwaads van plan en dat moet hem belet worden.

— Kunnen wij u helpen, mijnheer? riepen enige conducteurs tegelijkertijd uit.

— Dat kunt gij zeker, riep Raffles. Twee man is voldoende.

Hij koos twee van de conducteurs uit, die nog jong en lenig schenen, en met z'n drieën stapten zij op het platform van de goederenwagon, vlak achter de tender, vanwaar een smalle, steele trap naar het huisje van de remmer

voerde, dat op het oogenblik leeg was.

Het lawaai van de trein was hier zo oorverdovend, dat het bijna onmogelijk was met elkander te spreken.

Raffles ging vooruit en stak zijn hoofd voorzichtig boven het dak van de wagon. De wagon waarin zich de coupé bevond, waarin het jonge paar naar Parijs reisde, was de derde van voren, de goederenwagon daarbij inbegrepen. Raffles' ogen begonnen te schitteren. Hij had de gestalte van een man gezien, die languit op het dak van de wagon lag, met de voeten in de richting van de locomotief.

Hier moesten zij een vrij grote stap maken, om op het dak van de eerste personenwagen te komen, en deze gevaarlijke toer moest nog eens herhaald worden, maar tenslotte bereikten zij het dak van de tweede personenwagon, zonder dat de man, die enige meters verder op zijn buik lag, hen had horen aankomen, hetgeen ook onmogelijk was, wegens het ontzettend lawaai dat de denderende trein maakte.

Nu pas konden de drie mannen zien, waarmee de bandiet bezig was. Hij was doende de gaslamp uit de grote ronde opening in het dak van de wagon te schroeven. Raffles begreep aanstonds het doel hiervan. Zodra hij de lamp verwijderd had, die zich juist boven de hoofden van zijn slachtoffers bevond, zou hij in staat zijn hen neer te schieten, zelfs zonder dat het gemerkt werd. Juist op dit oogenblik legde hij zijn schroevendraaier uit de hand en greep het uiteinde van de lamp.

Maar alsof zijn instinct hem waarschuwde, hij keek om en zag op een paar meter achter zich de grijsaard, over wiens bedoelingen hij thans niet meer in twijfel kon verkeren.

In een oogenblik was hij overeind, hij steunde met een knie op het dak en hield zich met één hand vast aan de ventilatorkap en greep met de andere naar zijn zak, waarschijnlijk met als doel zijn revolver te grijpen. Het volgende oogenblik had hij het wapen in zijn hand. Hij schoot, maar het schommelend van de wagon deed het schot afwijken.

Voor een tweede had hij geen gelegenheid. Raffles was op hem toesprongen en had hem de revolver uit de hand geslagen. Maar zo gauw zou de bandiet zich niet gewonnen geven. Nogmaals stak hij de hand in zijn zak en trok er een groot dolkmes uit. Met een gebrul als van een wild dier, dat zelfs boven het gedender van de trein uitklonk, stortte hij zich op Raffles.

De twee conducteurs wilden te hulp snellen, maar dit was zeer lastig doordat het dak van de wagon bewoog als een vlot op een kokende zee. Het was zo goed als onmogelijk er zich op staande te houden, zonder zich ergens aan vast te grijpen.

De bandiet trachtte Raffles het mes in de borst te stoten, terwijl hij op de knieën lag. Raffles, in dezelfde houding, weerde de stoot af, en greep met zijn ijzersterke hand de ellendeling om het middel. Hij drukte diens hand naar omlaag, het lemmet van het mes stootte tegen een zware ijzeren bout en knapte af als glas. De bandiet trachtte overeind te komen en er volgde een hevige worsteling. Het doel van de schurk was natuurlijk zijn aanvaller naar de rand van de wagon te dringen. Maar hij had met een al te sterke tegenpartij te doen. Raffles zette zich schrap tegen de ventilatorkap, greep zijn tegenstander in zijn strot, en slingerde hem met geweld van zich af.

De schurk slaakte een rauwe gil, trachtte zijn evenwicht te herstellen, greep met de hand naar een ijzeren bout, tastte mis en viel over de rand van het wagondak omlaag.

Hijgend bleef Raffles een oogenblik in dezelfde houding liggen. Enkele seconden later konden de drie mannen het bewegingloze lichaam van de bandiet met wijd uitgestrekte armen op de spoordijk ter zijde van de rails zien liggen. Zij gingen dezelfde weg weer terug, en bereikten veilig de goederenwagon.

— Dat was op het kantje af, mijnheer, riep een der conducteurs uit, die nog bleek van schrik zagen.

Op dit oogenblik matigde de trein zijn vaart.

— Wat is dat? riep de hoofdconduc-
teur uit, terwijl hij op zijn horloge
keek. Wij kunnen toch nog lang niet in
Amiens zijn.

— Er is aan de noodrem getrokken,
riep Raffles. Kom direct mede... Ik ge-
loof dat ik weet wat dat betekent.

Zo snel zij konden, liepen de conduc-
teurs Raffles achterna. Een blik in de
coupé waar de twee bandieten waren
achtergebleven, ontlokte de Grote On-
bekende een kreet van woede. De coupé
was ledig. De twee bandieten hadden
waarschijnlijk het gestommel op het
dak boven hun hoofd gehoord, of het
lichaam van hun kameraad zien vallen,
of op een andere wijze achterdocht
gekregen; in ieder geval hadden zij aan
de noodrem getrokken en waren uit de
trein gesprongen, zodra deze zijn vaart
voldoende verminderd had. Dit was
trouwens duidelijk te zien aan het open-
staande portier. Raffles stampvoette
van woede.

— De schurken zijn toch nog ontken-
men, zei hij.

Op dit ogenblik stond de trein stil,
en overal zag men reizigers met ver-
schrikt gelaat uit hun coupés te voor-
schijn komen.

Ook Dick Sheppard en zijn jonge
vrouw openden de deur en vroegen ver-
schrikt wat er gaande was.

— Het heeft niets te betekenen, dame
zei de hoofdconducateur. De portieren
dicht laten, alstublieft. Wij gaan aan-
stonds verder.

— Maar zou er geen kans zijn de ban-
dieten te achterhalen? vroeg Raffles op
gesmoorde toon.

— Dat zal zeer moeilijk gaan, waarde,
zei de hoofdconducateur schouderophal-
lend. Misschien zijn zij wel enige kilo-
meters hier vandaan uit de trein ge-
sprongen, en er zijn daar in de buurt
een aantal bewoonde dorpen, waar zij
zich gemakkelijk hebben kunnen ver-
schuilen.

Hij boog zich nu uit een der portie-
ren en riep de machinist toe:

— Alles in orde, Serpolet. Vooruit
maar weer.

Een minuut later had de trein zijn
volle snelheid weer bereikt. Brand had

dit alles met een ongeruste blik gade-
geslagen. Hij nam Raffles terzijde en
vroeg:

— Vertel me nu eens eindelijk wat
er eigenlijk gebeurd is?

— Dat is waar ook. Dat had ik bijna
vergeten, zei Raffles.

Nu deelde hij Brand mede wat er
op het dak van de wagon was voorge-
vallen. Brand trilde van spanning on-
der het verhaal.

— Ik dank de hemel dat je weer vei-
lig hier bent.

— Maar intussen zijn die twee schur-
ken ontsnapt, riep Raffles uit.

— Welnu wees blij. Dan kunnen zij
het jonge echtpaar niet meer lastig
vallen.

Raffles haalde de schouders op.

— Wees daar niet zo zeker van. Dacht
je dat ze het nu reeds zouden opgeven?
Ik kan je wel zeggen wat ze zullen doen,
ten minste als zij Nicholson ooit weer
onder de ogen willen komen. Zij zullen
eenvoudig een goede auto huren in het
eerste het beste dorp en daarmee naar
Parijs gaan, waar zij niet veel later
dan de trein zullen aankomen, want
wij zijn op dit ogenblik nog een kwar-
tier van Parijs verwijderd. Vergeet
verder ook niet, dat zij volkomen op
de hoogte zijn van de plannen van de
jongelieden, daar zij natuurlijk links
en rechts onderzoek hebben gedaan.
Ik durf te wedden, dat wij hen weldra
zullen zien verschijnen in het hotel
waar het jonge paar zijn intrek zou
nemen.

— Reizen zij dan niet dadelijk door
naar Italië?

— Wel neen. Zij willen natuurlijk
eerst eens in Parijs rondneuzen.

— In ieder geval zullen er dan niet
meer dan twee zijn.

— Dat wil zeggen, als zij te Parijs
geen hulptroepen in het vuur zenden.
Zij kunnen natuurlijk in de Franse
hoofdstad over een aantal schurken
van het minste allooi beschikken, zodat
er nog steeds niet kan gezegd worden,
dat het gevaar voor Dick Sheppard en
zijn jonge vrouw geweken is. Maar wij
zullen eens zien wie het langste vol-
heudt.

HOOFDSTUK VIII.

ONTSNAPT

De voorspelling van Raffles zou volkomen bewaarheid worden. Hij verliet met Brand zo spoedig mogelijk de trein, en had aan de hoofdconducteur overgelaten de politie van het station op de hoogte te brengen.

Hij zelf had gezegd de hoofdcommissaris van politie van de zaak in kennis te stellen, waar hij vanzelfsprekend echter in het geheel niet aan dacht. Hij verliet met Brand het Gare du Nord en zag hoe Dick Sheppard en zijn jonge vrouw in een taxi stapten. Er werd een valies ingeladen en de auto reed weg. Dadelijk namen Raffles en Brand een andere auto en gaven de chauffeur opdracht de eerste te volgen. Zij reden dwars door de stad, langs de rue Lafayette, de rue Montmartre en de grote Boulevard, door de rue Royale naar de Champs Elysées, waar de auto ten slotte stopte voor het Hotel de l'Esplanade.

Het was niet zonder verbazing dat

het jonge echtpaar, toen het een kamer besprak, de grijsaard en de man met het type van een handelsreiziger ontwaarde, die zij reeds in de trein gezien hadden.

Ongeveer een uur later hield er een grote auto keurig voor het hotel stil, waaruit vier keurig geklede heren stapten.

Raffles en Brand die een kamer aan de straat hadden besteld, en die ook hadden gekregen, al was het dan ten koste van een flinke fooi, hadden op de loer gezeten achter de glasgordijnen en het viertal zien binnengaan.

—Heb ik het niet gezegd? zei Raffles op zachte toon. Zij hebben versterking gehaald, daar hun gelederen wat al te zeer gedund waren. Men zou zeker de schurken van de boot en de trein niet herkennen in twee van die keurige heren en ons echtpaartje zeker niet. Hoezeer het gevaar ook dreigt, zij schijnen allen aan elkander te denken en

aan niets anders.

— Maar als het op die manier doorgaat, Edward, dan zie ik het er van komen, dat wij nog achter die jongelieden aanreizen, als zij te Rome zijn aangekomen.

— Maak je niet bezorgd. Ik heb een plannetje dat, als het slaagt, die vier heren en hun lastgever lelijk op hun neus zal doen kijken.

— Ik hoop toch niet, dat je plannen van die aard zijn, dat ik weer als vrouw zal moeten optreden?

— Beste Charles, zei Raffles, terwijl hij dreigend de vinger ophief, je zult je wel herinneren, dat wij hebben afgesproken, dat ik je niet zou verzoeken, je in vrouwenkieren te steken, tenzij het dringend nodig was. Die pas gehuwde jongelui lopen groot gevaar, dat zul je mij toch wel willen toegeven. Men heeft het niet alleen op hun geld voorzien, maar op hun leven.

— Je hebt gelijk, Edward, zei Brand. Ik zal mij naar je wensen schikken.

— Aan de slag dan. Wij gaan nu eerst even naar het jonge echtpaar, om het de nodige instructies te geven.

De avond was aangebroken. Het weer was omgeslagen en het was heerlijk zoel in de lucht. Op de Boulevards was het zeer druk, en duizenden en nogmaals duizenden genoten van deze eerste schone lenteavond.

Op de terrassen van de cafés waren alle tafeltjes bezet, en slechts met moeite kon men zich een weg banen over de trottoirs.

Dick Sheppard en zijn jonge vrouw hadden reeds tijdens het diner de wens te kennen gegeven aan de ober die hen bediende om die nacht een der meest bekende nachtcafés te bezoeken en de man had hen De Dode Rat op Montmartre aanbevolen.

Het jonge paar had echter niet gemerkt dat aan het tafeltje naast het hunne een paar heren zaten te eten, die dit verzoek hadden gehoord. Na het diner begaven de jonggehuwden zich naar hun kamer, teneinde wat toilet te maken, waarna zij naar de Folies Bergères reden, waar een revue vertoond werd.

Zij schenen er in het geheel niets van te merken, dat zij voortdurend gevolgd werden door vier heren in avondtoilet, die hen geen ogenblik uit het oog verloren, al deden zij hun best zich zo veel mogelijk op de achtergrond te houden.

Het was elf uur, toen Dick Sheppard en Lizzy het bekende theater verlieten en zich naar De Dode Rat lieten brengen.

Daar ging het vrolijk toe. De kleine zaal was zo vol, dat zij slechts met grote moeite een tafeltje konden bemachtigen. In het midden van de zaal dansten een paar Spaanse danseressen, en een aantal heren in rok stonden er om heen en keken toe.

Het jonge paar genoot kinderlijk van het bonte gewoel en nam in het geheel geen notitie van de vier heren in avondtoilet, die zoëven waren binnengekomen en in hun onmiddellijke nabijheid hadden plaats genomen. Zo werd het twee uur.

Dick Sheppard rekende met de ober af en verliet met zijn jonge vrouw deze plaats van vermaak, die veel meer door vreemdelingen dan door de Parijzenaars zelf bezocht wordt.

Buiten stonden een aantal taxi's te wachten. Een aapjeskoetsier kwam op het jonge paar toe, belust op een vrachttje en vroeg:

— Een rijtuig, monsieur? Ik heb een goed paard.

Dick scheen even na te denken en antwoordde toen:

— Dat is goed, koetsier. Breng ons naar het Hotel de l'Esplanade.

Het paar stapte in, en alweer scheen het in het geheel niet te zien, dat vier heren, thans met de kragen van hun jassen hoog opgeslagen, in een auto stapten, en hen op de voet volgden...

Als zij te Parijs goed bekend waren geweest, dan zouden zij hebben moeten merken, dat de koetsier al een zeer vreemde weg volgde, om hen naar hun hotel te brengen.

Hij reed namelijk regelrecht naar de beruchte wijk van Vaugirard, waar hij in het geheel niets te maken had.

Maar de jonggehuwden waren te

zeer verzonken in elkanders gezelschap, om dit te merken, en als zij het al gemerkt hadden, dan zou het nog de vraag zijn geweest, of zij het begrepen hadden.

Plotseling, middenin een brede straat, die aan één zijde slechts met huizen bebouwd was, en die verder op een braakliggend terrein uitliep, stond het rijtuig stil.

Verrast keken Dick Sheppard en Lizzy op.

— Waarom rijdt je niet door, koetsier? vroeg de jongeman in zijn beste Frans.

De man antwoordde niet. Op hetzelfde ogenblik hield een auto vlak achter het rijtuig stil. De jonge vrouw slaakte een kreet van schrik.

— Wat moet dat betekenen? riep zij uit.

Op die vraag zou zij weldra antwoord ontvangen. De vier mannen stapten uit de auto en snelden op het rijtuig toe, waarvan de koetsier blijkbaar in het komplot was geweest. Dick Sheppard scheen nu het gevaar in al zijn omvang te begrijpen. Hij sprong uit het rijtuig nog voor de bandieten het bereikt hadden en Lizzy volgde zijn voorbeeld.

De vier schurken kwamen aangelopen en in het zwakke licht van een straatlantaarn schitterden dolken...

— Eindelijk, siste een der aanranders. Nu gaan jullie er aan.

— Dat staat nog te bezien, klonk een heldere stem.

Tegelijk kraakte er een schot. Dodelijk getroffen zonk een der bandieten op het wegdek. Lizzy liet zich ook niet onbetuigd. Met voor een vrouw verwonderlijke koelbloedigheid had zij een

degen getrokken uit de stok van haar parapluie en het wapen een der bandieten in het lichaam gestoten.

Een tweede schot deed een derde aanvaller in het stof bijten. De koetsier wilde een handje helpen, maar dat bekwam hem slecht. Hij kreeg een dreun tegen de kin, die hem als een gevelde os deed neertuimelen.

Dit scheen een der overgebleven bandieten toch te erg. Hij bekommerde zich niet meer om zijn makkers, maar koos het hazenpad.

Nu was de strijd in een ommezien belist. De twee niet te zwaar gewonde bandieten werden vastgegrepen en zo toegetakeld, dat zij aldra om genade smeekten.

Hun twee tegenstanders tilden hen in de auto, waarvan de chauffeur als versteend naar dit zo snel besliste gevecht had gekeken.

Een hunner zei spottend:

— Waarde heren, ook ditmaal zal de Meester zich voor overwonnen moeten verklaren. Gij kunt hem zeggen, dat gij te doen hebt gehad met John Raffles, misschien zal hem dit wel begrijpelijk maken, waarom uw zending niet het succes heeft gehad, waarop hij gerekend had. En wat het jonge paar betreft, welks plaats wij zo vrij zijn geweest in te nemen, zij zijn nu veilig. Op mijn aanraden hebben zij hun reisplan gewijzigd en in Italië behoefte gij hen niet te zoeken. Maak nu spoedig dat gij uit de voeten komt, anders kon ik er wel eens spijt van krijgen, dat ik jullie maar niet meteen naar de plaats heb gezonden, waar jullie vroeg of laat wel terecht zult komen... naar de hel.

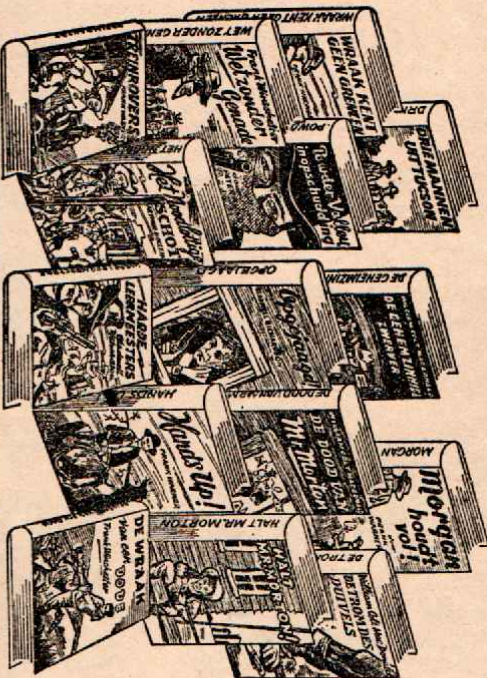
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De hand van het noodlot

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

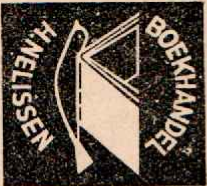
betalbaar f. 5,- of meer
met f. 5,- per maand

1. **Trenrovers,** door Frank Warner
2. **Het Noedlottige schot** door Arthur Madsen
3. **Harde Leermesters** door Gladwell Richardson
4. **Hands Up** door Frank Warner
5. **De wrak van een Dode** beide door Frank Winchester
6. **Wet zonder Ganade** door Frank Winchester
7. **Powder Valley in opschudding** door Peter Field
8. **Opgejaagd** door Gladwell Richardson
9. **De dood van Mr. Morton** beide door William Colt MacDonald
10. **Halt, Mr. Morton** door William Colt MacDonald
11. **Wraak Kent geen grenzen** door Frank Warner
12. **Drie Mannen uit Tucson** door Arthur Madsen
13. **De gehelminhge zwerfver** door William Colt MacDonald
14. **Morgan houdt vol** door Frank Warner
15. **De Trom des Duitvels** door William Colt MacDonald.

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zond nog heden nevenstaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - ADAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f 5,- is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembouwkosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____
L. L. _____
ADRES: _____